

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (UE) NR 473/2010

z dnia 31 maja 2010 r.

nakładające tymczasowe cło wyrównawcze na przywóz niektórych politereftalanów etylenu pochodzących z Iranu, Pakistanu i Zjednoczonych Emiratów Arabskich

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 597/2009 z dnia 11 czerwca 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej („rozporządzenie podstawowe”⁽¹⁾), w szczególności jego art. 12,

po konsultacji z Komitetem Doradczym,

a także mając na uwadze, co następuje:

1. PROCEDURA**1.1. Wszczęcie**

- (1) Dnia 3 września 2009 r. Komisja ogłosiła w zawiadomieniu („zawiadomienie o wszczęciu”) opublikowanym w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*⁽²⁾ wszczęcie postępowania antysubsydyjnego w odniesieniu do przywozu do Unii niektórych politereftalanów etylenu („PET”) pochodzących z Iranu, Pakistanu i Zjednoczonych Emiratów Arabskich („kraje, których dotyczy postępowanie”).
- (2) W tym samym dniu Komisja ogłosiła w zawiadomieniu opublikowanym w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*⁽³⁾ wszczęcie postępowania antydumpingowego w odniesieniu do przywozu do Unii niektórych politereftalanów etylenu pochodzących z Iranu, Pakistanu i Zjednoczonych Emiratów Arabskich oraz wszczęła odrębne dochodzenie („postępowanie AD”).
- (3) Postępowanie antysubsydyjne zostało wszczęte w następstwie skargi złożonej w dniu 20 lipca 2009 r. przez Komitet ds. Politereftalanu Etylenu stowarzyszenia Plastics Europe („skarżący”) w imieniu producentów reprezentujących większą część, w tym przypadku ponad 50 %, łącznej unijnej produkcji niektórych politereftalanów etylenu. Skarga zawierała dowody *prima facie* wskazujące na subsydiowanie wspomnianego produktu i na wynikającą z niego istotną szkodę, które uznano za wystarczające do wszczęcia postępowania antysubsydyjnego.
- (4) Przed wszczęciem postępowania, zgodnie z art. 10 ust. 7 rozporządzenia podstawowego, Komisja powiadomiła rządy Iranu, Pakistanu i Zjednoczonych Emiratów Arabskich („ZEA”) o otrzymaniu odpowiednio udokumentowanej skargi zawierającej domniemanie istotnej szkody wyrządzonej przemysłowi unijnemu przez subsydiowany

przywóz PET pochodzących z Iranu, Pakistanu i ZEA. Rządy tych państw zostały zaproszone do konsultacji mających na celu wyjaśnienie sytuacji w związku z informacjami zawartymi w skardze i osiągnięcie wspólnie uzgodnionego rozwiązania. Wszystkie rządy przyjęły to zaproszenie, po czym przeprowadzono konsultacje. W trakcie konsultacji nie osiągnięto wspólnie uzgodnionego rozwiązania. Uwzględniono jednak należyte uwagi odnośnie domniemania zawartego w skardze przedstawione przez władze krajów, których dotyczy postępowanie, zgodnie z którymi programy nie wymagają stosowania środków wyrównawczych. W trakcie konsultacji lub po ich zakończeniu swoje uwagi przedstawiły rządy Pakistanu i ZEA.

1.2. Strony zainteresowane postępowaniem

- (5) Komisja oficjalnie powiadomiła o wszczęciu postępowania producentów skarżących, innych zainteresowanych producentów, importerów/przedsiębiorstwa handlowe, użytkowników w Unii, zainteresowanych producentów eksportujących i przedstawicieli krajów wywozu. Zainteresowanym stronom dano możliwość przedstawienia uwag na piśmie oraz zgłoszenia wniosku o przesłuchanie w terminie określonym w zawiadomieniu o wszczęciu.
- (6) Wszystkie strony, które wystąpiły z wnioskiem o przesłuchanie oraz wykazały szczególne powody, dla których powinny zostać wysłuchane, miały taką możliwość.
- (7) Ze względu na dużą liczbę unijnych producentów i importerów przewidziano zastosowanie metod kontroli wyrwykowej w dochodzeniu w sprawie szkody zgodnie z art. 27 rozporządzenia podstawowego. Aby Komisja mogła podjąć decyzję, czy konieczne są kontrole wyrwykowe, i w razie potrzeby dokonać doboru próby, wszystkich producentów i importerów unijnych wezwano do zgłoszenia się do Komisji i przedstawienia określonych w zawiadomieniu o wszczęciu podstawowych informacji na temat ich działalności związanej z produktem objętym dochodzeniem w okresie objętym dochodzeniem (1 lipca 2008 r. – 30 czerwca 2009 r.).
- (8) Czternastu producentów unijnych przedstawiło wymagane informacje i zgodziło się na włączenie ich do próby. Na podstawie informacji uzyskanych od współpracujących producentów unijnych Komisja wybrała do próby pięciu producentów unijnych, których sprzedaż stanowi 65 % łącznej sprzedaży dokonanej przez wszystkich współpracujących producentów unijnych.

⁽¹⁾ Dz.U. L 188 z 18.7.2009, s. 93.⁽²⁾ Dz.U. C 208 z 3.9.2009, s. 7.⁽³⁾ Dz.U. C 208 z 3.9.2009, s. 12.

- (9) Ośmiu importerów przedstawiło wymagane informacje i zgodziło się na włączenie ich do próby. Na podstawie informacji uzyskanych od współpracujących importerów Komisja wybrała do próby dwóch importerów, których przywóz stanowi 83 % przywozu wszystkich współpracujących importerów i 48 % całego przywozu z ZEA, Iranu i Pakistanu.
- (10) Komisja przesłała kwestionariusze do władz krajów, których dotyczy postępowanie, producentów eksportujących, objętych próbą producentów unijnych i objętych próbą importerów oraz do wszystkich zainteresowanych użytkowników i dostawców, jak również do tych, którzy zgłosili się w terminie określonym w zawiadomieniu o wszczęciu.
- (11) Odpowiedzi na pytania kwestionariusza otrzymano od władz krajów, których dotyczy postępowanie, jednego producenta eksportującego z Iranu i powiązanego z nim przedsiębiorstwa handlowego, od jednego producenta eksportującego z Pakistanu i od jednego producenta eksportującego ze Zjednoczonych Emiratów Arabskich, od pięciu objętych próbą producentów unijnych, jednego objętego próbą importera, dziesięciu użytkowników unijnych i trzech dostawców surowców. Ponadto siedmiu współpracujących producentów unijnych dostarczyło wymagane ogólne dane do celów analizy szkody.
- (12) Komisja zgromadziła i zweryfikowała wszystkie informacje uznane za niezbędne do wstępnego określenia subsydiowania, wynikającej z niego szkody oraz interesu Unii.
- (13) Wizyty weryfikacyjne odbyły się w siedzibach następujących władz państwowych:
- Rząd Iranu
- Irańskie Ministerstwo Handlu, Biuro Przedstawicielstwa Handlu, Teheran, Iran;
- Irański Urząd Celny, Bandar-e Chomejni, Iran;
- Rząd Zjednoczonych Emiratów Arabskich
- Ministerstwo Gospodarki i Przemysłu Zjednoczonych Emiratów Arabskich, Abu Zabi, Zjednoczone Emiraty Arabskie;
- Urząd ds. inwestycji Ras Al-Chajma, rząd Ras Al-Chajma, Ras Al-Chajma, Zjednoczone Emiraty Arabskie;
- (14) Wizyty weryfikacyjne przeprowadzono także w zakładach następujących przedsiębiorstw:

Producenci unijni

- Novapet SA, Hiszpania
- Equipolymers Srl, Włochy
- UAB Orion Global PET (Indorama), Litwa
- UAB Neo Group, Litwa

Producenci eksportujący w Iranie

- Shahid Tondguyan Petrochemical Co. (STPC) i powiązane z nim przedsiębiorstwa, Bandar-e Chomejni i Teheran;

Producenci eksportujący w Pakistanie

- Novatex Limited, Karaczi

Producent eksportujący w Zjednoczonych Emiratach Arabskich

- JBF RAK LLC, Ras Al-Chajma

1.3. Okres objęty dochodzeniem

- (15) Dochodzenie dotyczące subsydiowania i powstałej szkody objęło okres od dnia 1 lipca 2008 r. do dnia 30 czerwca 2009 r. („okres objęty dochodzeniem” lub „OD”). Analiza tendencji mających znaczenie dla oceny szkody objęła okres od dnia 1 stycznia 2006 r. do końca okresu objętego dochodzeniem („okres badany”).

2. PRODUKT OBJĘTY POSTĘPOWANIEM I PRODUKT PODOBNY

2.1. Produkt objęty postępowaniem

- (16) Produktem objętym postępowaniem jest politereftalan etylenu o liczbie lepkościowej 78 ml/g lub większej, zgodnie z normą ISO 1628-5, pochodzący z Iranu, Pakistanu i ZEA („produkt objęty postępowaniem”), obecnie objęty kodem CN 3907 60 20.
- (17) PET jest produktem chemicznym powszechnie stosowanym w przemyśle tworzyw sztucznych do produkcji butelek i arkuszy. Ponieważ ten rodzaj PET jest produktem jednorodnym, nie został on dalej podzielony na różne typy produktów.

2.2. Produkt podobny

- (18) Dochodzenie wykazało, że PET produkowany i sprzedawany w Unii przez przemysł unijny oraz PET produkowany i sprzedawany na krajowych rynkach Iranu, Pakistanu i Zjednoczonych Emiratów Arabskich, a także wywożony do Unii ma w zasadzie te same podstawowe właściwości chemiczne i fizyczne oraz to samo podstawowe zastosowanie. W związku z powyższym produkty te tymczasowo uznaje się za podobne w rozumieniu art. 2 lit. c) rozporządzenia podstawowego.

3. SUBSYDIOWANIE

3.1. Iran

3.1.1. Wprowadzenie

(19) Na podstawie informacji zawartych w skardze oraz odpowiedzi udzielonych na pytania zawarte w kwestionariuszu Komisji dochodzeniem objęto poniższe programy, które wiązały się z domniemanym przyznawaniem subsydiów przez organ rządowy:

I) Środki związane ze specjalnymi strefami ekonomicznymi („SSE”) – petrochemiczna SSE

II) Finansowanie ze strony Krajowego Przedsiębiorstwa Petrochemicznego na rzecz producenta eksportującego PET

3.1.2. Programy szczególne

I. Środki związane ze specjalnymi strefami ekonomicznymi („SSE”) – petrochemiczna SSE

(20) Zgodnie z przepisami prawa przedsiębiorstwo utworzone w SSE korzysta z bezcłowego przywozu składników procesu produkcji, pod warunkiem że są one wykorzystywane w procesie wytwarzania produktu, który następnie jest przeznaczony na wywóz. Podczas wizyty weryfikacyjnej stwierdzono również, że przedsiębiorstwa w SSE korzystają także z bezcłowego przywozu dóbr inwestycyjnych.

a) Podstawa prawna

(21) Pełny opis prawny programu SSE znajduje się obecnie w następujących przepisach ustawowych i wykonawczych: ustawie o tworzeniu specjalnych stref ekonomicznych i zarządzaniu tymi strefami w Islamskiej Republice Iranu nr 257/184168, przyjętej dnia 19 maja 2005 r.; zatwierdzeniu Komisji art. 138 ustawy powołującej Sekretariat Wysokiej Rady ds. Wolnych Stref Przemysłowo-Handlowych z dnia 27 maja 2007 r.; rozporządzeniu wykonawczym w sprawie utworzenia specjalnej strefy ekonomicznej Islamskiej Republiki Iranu i zarządzania tą strefą; zatwierdzeniu dokonany przez Radę Ministrów z dnia 29 kwietnia 2006 r.

(22) Petrochemiczna SSE została utworzona dnia 30 kwietnia 1997 r. (rok 1376 według kalendarza perskiego) na mocy ustawy nr 58548, opublikowanej w Dzienniku Urzędowym nr 15275 dnia 25 maja 1997 r.

b) Kwalifikowalność

(23) Wśród aktów ustawodawczych lub administracyjnych przedstawionych przez rząd Iranu w trakcie dochodzenia nie znaleziono żadnego przepisu szczególnego dotyczącego kwalifikowalności. Tylko jeden irański współpracujący producent eksportujący posiada swój zakład

w petrochemicznej specjalnej strefie ekonomicznej Mahshahr, Bandar-e Chomejni. Zgodnie z informacjami udostępnionymi przez władze irańskie strefa ta jest jedyną petrochemiczną specjalną strefą ekonomiczną w Iranie.

c) Zastosowanie w praktyce

(24) Uznaje się, że każda SSE zlokalizowana jest poza obszarem celnym państwa. Z tego powodu cały przywóz jest zwolniony z należności celnej, pod warunkiem że przywożone składniki procesu produkcji wykorzystywane są do wytworzenia produktu przeznaczonego na wywóz.

(25) W celu monitorowania ilości przywożonych bezcłowo surowców zużywanych w procesie produkcji docelowego produktu przeznaczonego na wywóz urzędy celne rejestrują zarówno zwolnienie przywozowe, jak i obowiązek wywozu w momencie przywozu i wywozu na podstawie norm dotyczących nakładów i wyników określonych w „zezwoleń na produkcję” wydawanym przez departament generalny ministerstwa zdrowia i ważnym przez okres pięciu lat. W przypadku każdej transakcji urzędy celne wydają na wniosek zainteresowanego numer kodowy (B-Jack) niezbędny, aby przedsiębiorstwo mogło dokonać odprawy celnej towarów.

(26) Ponadto przedsiębiorstwo okresowo przekazuje właściwemu organowi informacje dotyczące wywozu i sprzedaży krajowej, jakie zamierza zrealizować w kolejnym roku. Na podstawie wymienionych wyżej udostępnionych informacjach urzędy celne nadzorują prawidłowość korzystania przez przedsiębiorstwo z przysługujących mu przywilejów.

(27) Jeśli chodzi o sprzedaż krajową, tj. sprzedaż z SSE na terytorium kraju, należności celne zostaną nałożone na część przywożonych bezcłowo składników procesu produkcji włączanych do produktu końcowego zgodnie z normami dotyczącymi nakładów i wyników.

d) Ustalenia wynikające z dochodzenia

(28) Podczas wizyty weryfikacyjnej ustalono, że nie istnieją żadne konkretne, ustawowe i publicznie dostępne kryteria regulujące wydawanie decyzji przez organ przyznający mający stwierdzić, kto jest uprawniony do prowadzenia przedsiębiorstwa w petrochemicznej SSE. Przedsiębiorstwo, które chce prowadzić działalność w tej strefie, musi złożyć wniosek do właściwego organu, nie są jednak dostępne żadne wytyczne określające, na jakiej podstawie wniosek taki może zostać przyjęty lub odrzucony. Co więcej, na mocy aktu ustanawiającego petrochemiczną SSE zarządzanie tą strefą i jej organizację dla celów prowadzenia działalności petrochemicznej powierza się Krajowemu Przedsiębiorstwu Petrochemicznemu (udziałowcowi jedynego współpracującego producenta eksportującego).

- (29) Stwierdzono istnienie poważnych niezgodności i braków w systemie. Władze Iranu nie stworzyły odpowiedniego systemu weryfikacji umożliwiającego monitorowanie ilości przywożonych bezcłowo surowców zużywanych w procesie produkcji docelowego produktu przeznaczonego na wywóz. STPC, jedyny współpracujący producent z Iranu, nie zgłosił faktycznych ilości surowców, a Krajowe Przedsiębiorstwo Petrochemiczne nie wdrożyło w praktyce żadnego systemu weryfikacji w celu potwierdzenia, czy i w jakich ilościach składniki procesu produkcji, na które przyznano zwolnienie, są zużywane w procesie produkcji produktu przeznaczonego na wywóz. Normy dotyczące nakładów i wyników są to wskaźniki produkcji proponowane przez przedsiębiorstwo i akceptowane przez organ rządowy na podstawie normy stosowanej w przemyśle petrochemicznym.
- (30) Jedyny współpracujący producent eksportujący korzystał zarówno z wyżej przedstawionego programu, jak i z bezcłowego przywozu dóbr inwestycyjnych.
- e) *Wnioski*
- (31) Uwzględniając wszystkie powyższe ustalenia, bezcłowy przywóz składników procesu produkcji do SSE należy uznać za subsydlum w rozumieniu art. 3 pkt 1) lit. a) ppkt (ii) i art. 3 pkt 2) rozporządzenia podstawowego, tj. za wkład finansowy wniesiony przez rząd irański, który stanowi korzyść dla eksportera objętego dochodzeniem.
- (32) Ponadto program jest szczególnie w rozumieniu art. 4 ust. 2 lit. a) rozporządzenia podstawowego, biorąc pod uwagę, że przepisy prawa, na mocy których działa organ przyznający, wyraźnie ograniczają dostęp do tej strefy do niektórych przedsiębiorstw należących do petrochemicznego sektora produkcji.
- (33) Dodatkowo program jest prawnie uwarunkowany wynikami wywozu i dlatego uznaje się go za szczególny i stanowiący podstawę środków wyrównawczych zgodnie z art. 4 ust. 4 lit. a) rozporządzenia podstawowego. Bez zobowiązania się do wywozu przedsiębiorstwo nie może uzyskać korzyści w ramach tego programu.
- (34) Programu tego nie można uznać za dozwolony system zwrotu ceł zapłaconych za składniki procesu produkcji lub system zwrotu ceł za składniki zastępcze („substitution drawback system”) w rozumieniu art. 3 pkt 1) lit. a) ppkt (ii) rozporządzenia podstawowego, ponieważ nie jest zgodny z przepisami określonymi w załączniku I, szczególnie w lit. i), w załączniku II i w załączniku III do rozporządzenia podstawowego.
- (35) W szczególności rząd Iranu nie opracował systemu lub procedury weryfikacji, które umożliwiłyby potwierdzenie, czy i w jakich ilościach składniki procesu produkcji użyte w procesie produkcji produktu przeznaczonego na wywóz (zgodnie z częścią II pkt 4 załącznika II oraz, w przypadku systemów zwrotu ceł za składniki zastępcze, z częścią II pkt 2) załącznika III do rozporządzenia podstawowego). Norm dotyczących nakładów i wyników nie można uznać za szczególne normy danego przedsiębiorstwa ani za system weryfikacji faktycznego zużycia. Tego typu procedura nie pozwala rządowi na wystarczająco dokładne sprawdzenie, jakie ilości składników procesu produkcji zostały zużyte w procesie produkcji produktów przeznaczonych na wywóz i z którym poziomem odniesienia normy dotyczącej nakładów i wyników należy je porównywać. Ponadto rząd nie przeprowadził skutecznej kontroli w oparciu o prawidłowo prowadzony rejestr faktycznego zużycia. Rząd Iranu nie przeprowadził bowiem szczegółowego badania w oparciu o faktycznie wykorzystane składniki procesu produkcji, mimo że normalnie, wobec braku skutecznie stosowanego systemu weryfikacji, należałoby to zrobić (zgodnie z częścią II pkt 5 załącznika II oraz, w przypadku systemu zwrotu ceł za składniki zastępcze, z częścią II pkt 3 załącznika III do rozporządzenia podstawowego).
- (36) Dodatkowo korzyść wynikająca z niezapłacenia należności celnych z tytułu przywozu dóbr inwestycyjnych również stanowi subsydlum w rozumieniu art. 3 pkt 1) lit. a) ppkt (ii) i art. 3 pkt 2) rozporządzenia podstawowego, tj. wkład finansowy wniesiony przez rząd irański, który stanowi korzyść dla eksportera objętego dochodzeniem. Poza tym program jest prawnie uwarunkowany wynikami wywozu i dlatego uznaje się go za szczególny i stanowiący podstawę środków wyrównawczych zgodnie z art. 4 ust. 4 lit. a) rozporządzenia podstawowego. Bez zobowiązania się do wywozu przedsiębiorstwo nie może uzyskać korzyści w ramach tego programu.
- (37) Programu nie można uznać za dozwolony system zwrotu ceł zapłaconych za składniki procesu produkcji, ponieważ dotyczy on dóbr inwestycyjnych, które nie są zużywane w procesie produkcji i z tego powodu nie wchodzi w zakres dozwolonego systemu zwrotu ceł zapłaconych za składniki procesu produkcji określonego w załączniku I lit. i) do rozporządzenia podstawowego.
- (38) W związku z powyższym przedmiotowe subsydlum uznaje się za stanowiące podstawę środków wyrównawczych.
- f) *Obliczenie kwoty subsydlum*
- (39) Wobec braku dozwolonych systemów zwrotu ceł zapłaconych za składniki procesu produkcji lub systemów zwrotu ceł za składniki zastępcze korzyść polega na umorzeniu całkowitych przywozowych należności celnych, które normalnie byłyby należne z tytułu przywozu składników procesu produkcji. W związku z powyższym należy zauważyć, że w rozporządzeniu podstawowym przewiduje się wyrównanie nie tylko „nadmiernego” umorzenia należności celnych. Zgodnie z art. 3 pkt 1) lit. a) ppkt (ii) oraz załącznikiem I lit. i) rozporządzenia podstawowego wyrównanie może dotyczyć tylko nadmiernego umorzenia należności celnych, jeżeli spełnione są warunki określone w załącznikach II i III rozporządzenia podstawowego. Warunki te nie były jednak spełnione w niniejszym przypadku. W związku z tym, jeżeli stwierdzi się brak odpowiedniego procesu monitorowania, nie ma zastosowania powyższy wyjątek dotyczący systemów zwrotu ceł zapłaconych za składniki procesu produkcji, zastosowanie ma natomiast zwykła zasada wyrównania kwot niezapłaconych należności celnych (utracony dochód), a nie jakiegokolwiek domniemanego nadmiernego umorzenia.

- (40) Kwota subsydium dla eksportera w związku z beczłowym przywozem składników procesu produkcji została obliczona na podstawie utraconych przywozowych należności celnych (cło podstawowe) za surowce przywożone na potrzeby wytwarzania produktu objętego postępowaniem w trakcie OD (licznik). Zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia podstawowego tę kwotę subsydium odniesiono do obrotu uzyskanego z wywozu produktu objętego postępowaniem w trakcie OD, ponieważ subsydium jest uzależnione od wyników wywozu, nie było natomiast przyznawane w odniesieniu do ilości wytwarzanych, produkowanych, wywożonych lub transportowanych.
- (41) Stopa subsydiowania ustalona w odniesieniu do tego programu dla producenta eksportującego w trakcie OD wynosi 1,13 %.
- (42) Ponadto korzyści wynikającej z niezapłaconych należności celnych z tytułu przywozu dóbr inwestycyjnych nie można uznać za dozwolony system zwrotu ceł zapłaconych za składniki procesu produkcji, ponieważ dotyczy ona dóbr inwestycyjnych, które nie są zużywane w procesie produkcji. Kwota subsydium została obliczona, zgodnie z art. 7 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, na podstawie niezapłaconych należności celnych od przywożonych dóbr inwestycyjnych, rozłożonych na okres 15 lat, który odpowiada minimalnemu okresowi amortyzacji ustalonemu we wszystkich trzech krajach, których dotyczy niniejsze dochodzenie, w odniesieniu do sektora objętego postępowaniem. Zgodnie z utrwaloną praktyką obliczona w ten sposób kwota, którą można przypisać do OD, została dostosowana poprzez dodanie odsetek za ten okres, aby odzwierciedlała całkowitą wartość korzyści odniesionej w tym czasie. Uznano, że do tego celu właściwe jest zastosowanie komercyjnej stopy procentowej obowiązującej w Iranie w OD.
- (43) Zgodnie z art. 7 ust. 2 i 3 rozporządzenia podstawowego tę kwotę subsydium odniesiono (jako licznik) do całkowitego obrotu uzyskanego z wywozu podczas OD, ponieważ subsydium jest uzależnione od wyników wywozu, a nie było przyznawane w odniesieniu do ilości wytwarzanych, produkowanych, wywożonych lub transportowanych. Stopa subsydiowania ustalona w odniesieniu do tego programu dla producenta eksportującego w trakcie OD wynosi 0,93 %.
- (44) Całkowita stopa subsydiowania ustalona w odniesieniu do powyższych środków dla producenta eksportującego w trakcie OD wynosi 2,06 %.
- II. Finansowanie ze strony Krajowego Przedsiębiorstwa Petrochemicznego na rzecz producenta eksportującego PET**
- (45) Pogram ten polega na bezpośrednim przekazywaniu bezzwrotnych środków finansowych z Krajowego Przedsiębiorstwa Petrochemicznego do jedyne go współpracującego irańskiego producenta eksportującego.
- a) *Ustalenia wynikające z dochodzenia*
- (46) W wyniku dochodzenia stwierdzono, że Krajowe Przedsiębiorstwo Petrochemiczne jest głównym udziałowcem STPC posiadającym 75 % jego udziałów. Pozostali udziałowcy to Fundusz Emerytalny i Socjalny Ministerstwa Ropy Naftowej, który jest właścicielem 15 % udziałów, i Justice Shares Broker Co. posiadający 10 % udziałów. Podczas wizyty weryfikacyjnej stwierdzono, że Krajowe Przedsiębiorstwo Petrochemiczne pokryło znaczną część kosztów inwestycyjnych STPC i jego aktywów obrotowych, a także raty pożyczek bankowych STPC w terminach ich zapadalności. W związku z tym, jak wyraźnie pokazują poddane audytowi sprawozdania finansowe za rok obrotowy obejmujący OD, kontynuacja działalności współpracującego producenta eksportującego zależy od wsparcia finansowego głównego udziałowca będącego w całości własnością Irańskiego Krajowego Przedsiębiorstwa Naftowego, które należy do irańskiego Ministerstwa Ropy Naftowej.
- (47) Ponadto zasilenia w płynność STPC nie są ujawnione w sprawozdaniach finansowych przedsiębiorstwa jako pożyczki.
- (48) Dług STPC wobec Krajowego Przedsiębiorstwa Petrochemicznego, jak wyraźnie wynika z poddanych audytowi sprawozdań finansowych STPC obejmujących okres do dnia 20 marca 2009 r., wynosi 51 % jego całkowitych aktywów. W związku z powyższym należy zauważyć, że art. 141 irańskiej ustawy zmieniającej Kodeks handlowy wymaga podjęcia przez udziałowca decyzji o zaprzestaniu lub kontynuacji działalności przedsiębiorstwa w przypadku, gdy dane przedsiębiorstwo musi przeznaczyć co najmniej połowę swojego kapitału na pokrycie strat.
- (49) Dotychczas Krajowe Przedsiębiorstwo Petrochemiczne, jako główny udziałowiec STPC, nie podjęło żadnych działań w celu zwiększenia kapitału STPC w zaistniałej sytuacji finansowej, mimo że dnia 3 czerwca 2009 r. podczas spotkania walnego zgromadzenia STPC zdecydowano, że należy wyjaśnić sprawę długu tego przedsiębiorstwa wobec Krajowego Przedsiębiorstwa Petrochemicznego.
- (50) W wyniku dochodzenia stwierdzono również, że opisane powyżej przekazywanie środków finansowych stanowi powtarzającą się praktykę, która ma miejsce od wielu lat. Odpowiednie poddane audytowi sprawozdanie finansowe STPC ujawnia, że bezzwrotne środki finansowe były gromadzone od początków działalności przedsiębiorstwa, co potwierdzają poddane audytowi sprawozdania finansowe począwszy od roku obrotowego 2004.
- b) *Wnioski*
- (51) Uwzględniając powyższe ustalenia, wsparcie finansowe ze strony Krajowego Przedsiębiorstwa Petrochemicznego można uznać za subsydium, ponieważ jest to praktyka władz publicznych polegająca na wniesieniu wkładu finansowego w rozumieniu art. 3 pkt 1) lit. a) ppkt (i) rozporządzenia podstawowego, tj. bezpośrednim przekazaniu środków finansowych w formie zasilenia aktywami obrotowymi i dotacji na spłatę pożyczek. Ponadto fakt, że bezzwrotne środki finansowe były gromadzone co najmniej od 2004 r. potwierdza, iż jest to subsydium powtarzalne, którego celem jest utrzymanie działalności jedyne go współpracującego irańskiego producenta eksportującego.

- (52) Co więcej, Krajowe Przedsiębiorstwo Petrochemiczne należy uznać za podmiot prawa publicznego ze względu na następujące czynniki: 1) własność rządowa: Krajowe Przedsiębiorstwo Petrochemiczne to przedsiębiorstwo będące w 100 % własnością państwa, jest to spółka zależna Irańskiego Krajowego Przedsiębiorstwa Naftowego, które jest w całości jest własnością Ministerstwa Ropy Naftowej; 2) statut Krajowego Przedsiębiorstwa Petrochemicznego został uchwalony w drodze procedury ustawodawczej; 3) w skład walnego zgromadzenia przedstawicieli udziałowców wchodzi sześciu ministrów, w tym prezes rady ministrów oraz dwóch dyrektorów Irańskiego Krajowego Przedsiębiorstwa Naftowego wybranych przez prezesa zarządu i dyrektora zarządzającego Irańskiego Krajowego Przedsiębiorstwa Naftowego. Innymi słowy rząd sprawuje całkowitą kontrolę nad Krajowym Przedsiębiorstwem Petrochemicznym; 4) Krajowe Przedsiębiorstwo Petrochemiczne jest odpowiedzialne za rozwój i funkcjonowanie krajowego sektora petrochemicznego i z tego powodu powierzono mu zarządzanie petrochemiczną specjalną strefą ekonomiczną.
- (53) Jeśli chodzi o istnienie korzyści przyznanej przedsiębiorstwu będącemu odbiorcą, dochodzenie wykazało, że STPC, w swojej obecnej postaci, nie mogłoby kontynuować działalności bez wsparcia finansowego ze strony Krajowego Przedsiębiorstwa Petrochemicznego. Praktyka ta jest niezgodna ze zwykłą praktyką inwestycyjną prywatnych inwestorów, ponieważ żaden podmiot rynkowy nie kontynuowałby zasilania takim bezzwrotnym finansowaniem.
- (54) Działanie finansujące ze strony Krajowego Przedsiębiorstwa Petrochemicznego jest szczególnie w rozumieniu art. 4 ust. 2 lit. a) rozporządzenia podstawowego, biorąc pod uwagę fakt, że przepisy prawa, na podstawie których działa organ przyznający, wyraźnie ograniczają dostęp do tego subsydium wyłącznie do STPC, zgodnie z jego polityką rozwoju sektora petrochemicznego.
- (55) W związku z powyższym przedmiotowe subsydium uznaje się za stanowiące podstawę środków wyrównawczych.
- c) *Obliczenie kwoty subsydium*
- (56) Kwotę subsydium stanowiącego podstawę środków wyrównawczych oblicza się w kategoriach korzyści przysporzonej odbiorcy, której istnienie stwierdzono w trakcie OD. Za korzyść przysporzoną odbiorcy uważa się całkowitą kwotę bezzwrotnego finansowania ujętą przez współpracującego producenta eksportującego w jego sprawozdaniach finansowych. Zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia podstawowego tę kwotę subsydium (licznik) odniesiono do całkowitego obrotu przedsiębiorstwa uzyskanego ze sprzedaży w trakcie OD, ponieważ subsydium nie jest uzależnione od wyników wywozu i nie było przyznawane w odniesieniu do ilości wytwarzanych, produkowanych, wywożonych lub transportowanych ilości.
- (57) Stopa subsydiowania ustalona w odniesieniu do tego programu dla współpracującego producenta eksportującego w trakcie OD wynosi 51,02 %.

3.1.3. Kwota subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych

- (58) Tymczasowa kwota subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych, zgodnie z przepisami rozporządzenia podstawowego, wyrażona *ad valorem*, w odniesieniu do jedyne współpracującego irańskiego producenta eksportującego wynosi 53,08 %.

3.2. Pakistan

- (59) Na podstawie informacji zawartych w skardze oraz odpowiedzi udzielonych na pytania zawarte w kwestionariuszu Komisji dochodzeniem objęto poniższe programy, które wiązały się z domniemanym przyznawaniem subsydiów przez organ rządowy:

- (I) Program celnej strefy produkcyjnej
- (II) Przywóz instalacji, maszyn i wyposażenia do celnej strefy produkcyjnej
- (III) Ochrona taryfowa związana z nabywaniem PTA na rynku krajowym
- (IV) Ostateczny system podatkowy
- (V) Program długoterminowego finansowania wywozu o stałej stopie procentowej
- (VI) Program finansowania wywozu przez Narodowy Bank Pakistanu
- (VII) Finansowanie na mocy okólnika F.E. nr 25 Narodowego Banku Pakistanu

3.2.1. Poszczególne programy

I. Program celnej strefy produkcyjnej

- (60) W ramach programu pozwala się na bezcłowy przywóz składników procesu produkcji, pod warunkiem że są one wykorzystywane do celów późniejszego wywozu.

a) Podstawa prawna

- (61) Podstawę programu stanowi ustawa celna z 1969 r. zmieniona dnia 30 czerwca 2008 r. W sekcji 219 (rozdział XX) ustawy celnej upoważnia się Centralną Radę ds. Dochodów do wydawania zawiadomień dotyczących polityki wywozowej i przywozowej. W związku z tym w rozdziale XV przepisów celnych z 2001 r. (SRO 450(I)/2001, opublikowanych w dniu 18 czerwca 2001 r.) zawarte są szczegółowe uregulowania dotyczące zwolnień z należności celnych w odniesieniu do towarów przywożonych do składu celnej strefy produkcyjnej.

b) Kwalifikowalność

- (62) W celu skorzystania z programu celnej strefy produkcyjnej konieczne jest uzyskanie pozwolenia wydawanego wnioskodawcy będącemu osobą fizyczną lub przedsiębiorstwem przez organ celny zgodnie z art. 343 przepisów celnych z 2001 r. (rozdział XV).

c) *Zastosowanie w praktyce*

- (63) W momencie przywozu składników procesu produkcji przedsiębiorstwo produkujące musi umieścić wzmiankę o SRO nr 450/(I)/2001 na wymaganym celnym formularzu zgłoszeniowym, tj. „zgłoszeniu towarów”. Niezbędne jest jednak złożenie w urzędzie celnym gwarancji oraz postdatowanego czeku na kwotę odpowiadającą należności celnej oraz podatki od sprzedaży, które są ważne przez okres trzech lat. Gwarancja ta zostaje zwolniona przez urząd celny po przedstawieniu przez przedsiębiorstwo dowodu wywozu wyrobów gotowych.
- (64) Wyroby gotowe produkowane z przywożonych składników procesu produkcji rejestruje się w rejestrze celnym, a ilość surowców dostosowuje się zgodnie ze wskaźnikami nakładów poświadczonymi w świadectwie analizy. Świadectwo wydawane przez urząd celny potwierdza wskaźniki nakładów i wyników dla wszystkich surowców niezbędnych do wytworzenia 1 000 kg danego produktu. Wskaźniki nakładów i wyników są proponowane przez przedsiębiorstwo i akceptowane przez organ rządowy na podstawie norm stosowanych w danym sektorze.
- (65) Przy wywozie składa się zgłoszenie celne towarów potwierdzające, że wywożone towary pochodzą z celnej strefy produkcyjnej. Do zgłoszenia celnego dołącza się kartę zużycia składników procesu produkcji wykorzystanych do wytworzenia wyrobów gotowych przeznaczonych na wywóz. Po zbadaniu wszystkich aspektów zgłoszenia towarów urzędnik celny zezwala na wywóz wyrobów gotowych.
- (66) W przypadku zużycia składników procesu produkcji w odniesieniu do danego wywozu wyrobów gotowych wpisanego do rejestru celnego przedsiębiorstwo składa w urzędzie celnym pismo, do którego załącza kopię przywozowego zgłoszenia towarów oraz eksportowych dokumentów przewozowych wraz z zestawieniem/porównaniem przedstawiającym zużycie surowców oraz ich wywóz w postaci wyrobów gotowych w ramach programu celnej strefy produkcyjnej. Po spełnieniu powyższych warunków urzędnik celny zwalnia gwarancję oraz postdatowane czeki złożone w czasie przywozu składników procesu produkcji.

d) *Ustalenia wynikające z dochodzenia*

- (67) Jedyne współpracujący producent eksportujący odniósł korzyści w ramach programu celnej strefy produkcyjnej.
- (68) Podczas wizyty weryfikacyjnej stwierdzono, że w praktyce władze Pakistanu nie stosują właściwego systemu weryfikacji w celu monitorowania ilości surowców przywożonych bezcłowo i zużywanych w procesie produkcji docelowego produktu przeznaczonego na wywóz. W systemie tym wykryto poważne niezgodności i braki w porównaniu z systemem zwrotu

ceł zapłaconych za składniki procesu produkcji określonym w przepisach prawnych (rozdział XV przepisów celnych z 2001 r.).

- (69) Na terenie celnej strefy produkcyjnej nie wyznaczono wyraźnie obszaru produkcyjnego ani oddzielnych składów wyrobów gotowych, odrzutów lub odpadów. Oddzielono jedynie surowce pochodzące z bezcłowego przywozu od składników procesu produkcji wytwarzanych na rynku lokalnym. Teren składu, tj. skład celny i celna strefa produkcyjna, nie był wydzielony na niezależnym obszarze z oddzielnym wejściem i wyjściem z obszaru ogólnie dostępnego oraz nie miał żadnych innych wejść i wyjść zgodnie art. 349 wyżej wymienionego rozdziału XV.
- (70) Nie prowadzono odpowiedniego rejestru otrzymanych, wprowadzonych do produkcji lub wywiezionych składników procesu produkcji w oparciu o faktyczne zużycie. Rejestrowano jedynie teoretyczne zużycie na podstawie świadectwa analizy zawierającego wskaźniki nakładów i wyników dla wszystkich surowców niezbędnych do wytworzenia 1 000 kg wyrobów gotowych. Wyżej wymienione normy nakładów i wyników są określane przez władze i poddawane okresowym przeglądom, ale nie istnieją jasne zasady ani dowody, jeśli chodzi o sposób przeprowadzania tych przeglądów.
- (71) Ponadto rząd Pakistanu nie wdrożył skutecznego systemu weryfikacji. Władze twierdziły, że przeprowadzają kontrole dokumentacji prowadzonej przez przedsiębiorstwa, jednak odbywa się to poprzez badanie przedstawianych przez przedsiębiorstwa informacji odnośnie do normy dotyczącej nakładów i wyników, a nie faktycznego zużycia surowców w procesie produkcji.
- (72) Władze poinformowały, że odpowiednie świadectwo analizy PET jedynego współpracującego producenta eksportującego poddawano przeglądowi od 2002 r. (tj. od czasu wydania pierwszego świadectwa analizy) do OD. Na potwierdzenie tego stwierdzenia władze dostarczyły kopię dokumentacji z jednego przeglądu przeprowadzonego w 2004 r. Chociaż w wyniku tego przeglądu nałożono ograniczenie ilości surowców dopuszczonej do bezcłowego przywozu, w związku z utratą należności celnych nie przeprowadzono żadnej kontroli dochodzenia w sprawie nadmiernego umorzenia. Począwszy od momentu dostosowania świadectwa analizy współpracujący producent eksportujący po prostu dostosowywał swoje ilości rejestrowane w rejestrze celnym do ilości wynikających ze świadectwa analizy. Od 2004 r., mimo istnienia wyraźnych dowodów, że proces produkcji mógł prowadzić do większej wydajności surowców (a co za tym idzie nadmiernego umorzenia należności celnych), nie przeprowadzono przeglądu świadectwa analizy ani dochodzenia w sprawie faktycznego zużycia surowców wykorzystywanych przez współpracującego producenta eksportującego.

e) *Wnioski*

- (73) Uwzględniając wszystkie powyższe ustalenia, program celnych stref produkcyjnych należy uznać za subsydlum w rozumieniu art. 3 pkt 1) lit. a) ppkt (ii) oraz art. 3 pkt 2) rozporządzenia podstawowego w postaci utraconych dochodów publicznych, co stanowi korzyść dla przedsiębiorstwa będącego odbiorcą.
- (74) Ponadto zgodnie z art. 4 ust. 4 lit. a) rozporządzenia podstawowego program subsydiowania można uznać za szczególnie, ponieważ korzystanie z niego przysługuje przedsiębiorstwom, które wytwarzają produkty w strefie celnej, a następnie je wywożą, a więc program jest prawnie uwarunkowany wynikami wywozu.
- (75) Ponadto programu tego nie można uznać za dozwolony system zwrotu ceł zapłaconych za składniki procesu produkcji lub system zwrotu ceł za składniki zastępcze w rozumieniu art. 3 pkt 1) lit. a) ppkt (ii) rozporządzenia podstawowego. Nie jest on zgodny ze ścisłymi przepisami określonymi w załączniku I, szczególnie w lit. i), w załączniku II i w załączniku III do rozporządzenia podstawowego.
- (76) Rząd Pakistanu nie stosował skutecznie systemu lub procedury weryfikacji, które umożliwiłyby potwierdzenie, czy i w jakich ilościach składniki procesu produkcji zużyto w procesie produkcji przeznaczonych na wywóz (zgodnie z częścią II pkt 4 załącznika II oraz, w przypadku systemów zwrotu ceł za składniki zastępcze, z częścią II pkt 2) załącznika III do rozporządzenia podstawowego). Wskaźników nakładów i wyników nie można uznać za szczególne normy danego przedsiębiorstwa ani nawet za system weryfikacji faktycznego zużycia. Tego typu procedura nie pozwala rządowi na wystarczająco dokładne sprawdzenie, jakie ilości składników procesu produkcji zostały zużyte w procesie produkcji produktów przeznaczonych na wywóz. Ponadto rząd nie prowadził skutecznej kontroli w oparciu o prawidłowo prowadzony rejestr faktycznego zużycia. Rząd Pakistanu nie przeprowadził również szczegółowego badania w oparciu o faktyczne wykorzystane składniki procesu produkcji, mimo że normalnie wobec braku skutecznie stosowanego systemu weryfikacji należałoby to zrobić (załącznik II część II pkt 5 oraz załącznik III część II pkt 3) do rozporządzenia podstawowego).
- (77) W związku z powyższym przedmiotowe subsydia uznaje się za stanowiące podstawę środków wyrównawczych.

f) *Obliczenie kwoty subsydlum*

- (78) Wobec braku dozwolonych systemów ceł zapłaconych za składniki procesu produkcji lub systemów zwrotu ceł za składniki zastępcze korzyść polega na umorzeniu całkowitych przywozowych należności celnych, które normalnie byłyby należne z tytułu przywozu składników procesu produkcji. W związku z powyższym należy zauważyć, że w rozporządzeniu podstawowym przewiduje się wyrównanie nie tylko „nadmiernego” umorzenia należności celnych. Zgodnie z art. 3 pkt 1) lit. a) ppkt (ii)

oraz załącznikiem I lit. i) rozporządzenia podstawowego wyrównanie może dotyczyć tylko nadmiernego umorzenia należności celnych, jeżeli spełnione są warunki określone w załącznikach II i III do rozporządzenia podstawowego. Warunki te nie były jednak spełnione w niniejszym przypadku. W związku z tym, jeżeli stwierdzi się brak odpowiedniego systemu monitorowania, nie ma zastosowania powyższy wyjątek dotyczący systemów zwrotu ceł, zastosowanie ma natomiast zwykła zasada wyrównywania kwot niezapłaconych należności celnych (utracony dochód), a nie jakiegokolwiek domniemanego nadmiernego umorzenia.

- (79) Kwota subsydlum dla eksportera została obliczona na podstawie utraconych przywozowych należności celnych (cło podstawowe) za surowce przywożone w ramach programu celnych stref produkcyjnych stosowanego w potrzeby wytwarzania produktu objętego postępowaniem w trakcie OD (licznik). Zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia podstawowego tę kwotę subsydlum odniesiono do obrotu uzyskanego z wywozu produktu objętego postępowaniem w trakcie OD, ponieważ subsydlum jest uzależnione od wyników wywozu, nie było natomiast przyznawane w odniesieniu do ilości wytwarzanych, produkowanych, wywożonych lub transportowanych.
- (80) Stopa subsydiowania ustalona w odniesieniu do tego programu dla producenta eksportującego w trakcie OD wynosi 2,57 %.

II. Przywóz instalacji, maszyn i wyposażenia do celnej strefy produkcyjnej

- (81) W ramach programu dopuszczano bezcłowy przywóz instalacji, maszyn i wyposażenia przeznaczonych do celnej strefy produkcyjnej przywożonych do dnia 30 czerwca 2004 r. Przywóz maszyn i części zamiennych nieprodukowanych na rynku lokalnym był konieczny w celu stworzenia jednostki produkcyjnej lub rozbudowy, zrównoważenia, modernizacji lub zastąpienia istniejących jednostek w strefie celnej.

a) *Podstawa prawna*

- (82) Program przewidziany jest w SRO nr 554(I)/98 z dnia 12 czerwca 1998 r.

b) *Kwalifikowalność*

- (83) W celu skorzystania z programu importer musiał złożyć w urzędzie celnym deklarację, że maszyny zostały należycie zainstalowane lub wykorzystane na terenie strefy celnej.

c) *Zastosowanie w praktyce*

- (84) Przy przywozie importer musiał wykazać przed organem celnym, że maszyny lub części zamienne zostały przywiezione w celu stworzenia jednostki produkcyjnej w strefie celnej oraz złożyć gwarancję na kwotę równą należności celnej. Gwarancja miała zostać zwolniona po przedstawieniu potwierdzenia instalacji przywiezionych maszyn.

d) *Ustalenia wynikające z dochodzenia*

- (85) Program stosowano do czerwca 2004 r. a jedyny współpracujący producent eksportujący odniósł korzyści w ramach przywozu części instalacji w latach 2002 i 2003.

e) *Wnioski*

- (86) Uwzględniając powyższe ustalenia, program składów celnych należy uznać za subsyduum w rozumieniu art. 3 pkt 1) lit. a) ppkt (ii) oraz art. 3 pkt 2) rozporządzenia podstawowego w postaci utraconych dochodów publicznych, co stanowi korzyść dla przedsiębiorstwa będącego odbiorcą.

- (87) Ponadto zgodnie z art. 4 ust. 4 lit. a) rozporządzenia podstawowego program subsydiowania można uznać za szczególny, ponieważ korzystanie z niego przysługuje przedsiębiorstwom, które wytwarzają produkty w strefie celnej, a następnie je wywożą, a więc program jest prawnie uwarunkowany wynikami wywozu.

- (88) Ponadto korzyści wynikającej z niezapłaconych należności celnych z tytułu przywozu dóbr inwestycyjnych nie można uznać za dozwolony system zwrotu ceł zapłaconych za składniki procesu produkcji, ponieważ dotyczy ona dóbr inwestycyjnych, które nie są zużywane w procesie produkcji i z tego powodu nie wchodzą w zakres dozwolonego systemu zwrotu ceł zapłaconych za składniki procesu produkcji określonego w załączniku I lit. i) do rozporządzenia podstawowego.

- (89) W związku z powyższym przedmiotowe subsyduum uznaje się za stanowiące podstawę środków wyrównawczych.

f) *Obliczenie kwoty subsydiium*

- (90) Kwota subsydiium została obliczona, zgodnie z art. 7 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, na podstawie niezapłaconych należności celnych, rozłożonych na okres 15 lat, który odpowiada minimalnemu okresowi amortyzacji ustalonemu we wszystkich trzech krajach, których dotyczy niniejsze dochodzenie, w odniesieniu do sektora objętego postępowaniem. Zgodnie z utrwaloną praktyką obliczona w ten sposób kwota, którą można przypisać do OD, została dostosowana poprzez dodanie odsetek za ten okres, aby odzwierciedlała całkowitą wartość korzyści odniesionej w tym czasie. Uznano, że do tego celu właściwe jest zastosowanie komercyjnej stopy procentowej obowiązującej w Pakistanie w OD.

- (91) Zgodnie z art. 7 ust. 2 i 3 rozporządzenia podstawowego tę kwotę subsydiium odniesiono (jako licznik) do obrotu

uzyskanego z wywozu w trakcie OD, ponieważ subsyduum jest uzależnione od wyników wywozu i nie było przyznawane w odniesieniu do ilości wytwarzanych, produkowanych, wywożonych lub transportowanych.

- (92) Stopa subsydiowania ustalona w odniesieniu do tego programu dla producenta eksportującego w trakcie OD wynosi 0,01 %.

III. Ochrona taryfowa związana z nabywaniem PTA na rynku krajowym

- (93) W programie przewidziano refundację finansową z tytułu nabycia na rynku krajowym PTA (głównego surowca w produkcji PET) produkowanego w Pakistanie na poziomie 7,5 % zafakturowanej ceny sprzedaży.

a) *Podstawa prawna*

- (94) Podstawę programu stanowi SRO nr 1045(I)/2008 z dnia 19 września 2008 r., zmieniony SRO nr 1299(I)/2008 z dnia 22 grudnia 2008 r. Umożliwia on wszystkim konsumentom i użytkownikom PTA uzyskanie refundacji równej 7,5 % ich zakupów na rynku lokalnym.

b) *Kwalifikowalność*

- (95) Program stanowi pomoc wyrównawczą dla użytkowników lub konsumentów PTA wymienionych w ww. SRO oraz wszelkich innych użytkowników zatwierdzonych przez Ministerstwo Przemysłu Włókienniczego, którzy staną się kwalifikowalni w przyszłości. Pomoc wyrównawczą udziela się w celu wyrównania wpływu dostarczanych lokalnie lub przywożonych PTA za pośrednictwem Narodowego Banku Pakistanu. Formularze wniosków o udział w programie są określone w załącznikach do SRO. Ponadto wykaz przedsiębiorstw będących odbiorcami pomocy w ramach programu zawarty jest bezpośrednio w SRO nr 1045(I)/2008.

c) *Zastosowanie w praktyce*

- (96) Refundacja ta stanowi wsparcie wyrównawcze/ochronę taryfową dla sektora włókien poliestrowych. Zarządzanie systemem refundacji należy do Narodowego Banku Pakistanu. Przywóz PTA obciążony jest cłem wynoszącym 7,5 %.

- (97) Jeżeli PTA nabywa się od pakistańskiego producenta, który wyprodukował PTA w Pakistanie, na fakturze wysyłanej przez krajowego producenta PTA do nabywcy wskazuje się część składowa ceny wynoszącą 7,5 %. Następnie nabywca na wniosek otrzymuje refundację tych 7,5 %.

d) Ustalenia wynikające z dochodzenia

(98) W wyniku dochodzenia stwierdzono, że program stanowi w praktyce bezpośrednie finansowanie sektora włókien poliestrowych w Pakistanie. Celem SRO jest sprzyjanie zamówieniom PTA produkowanych w kraju. To wsparcie dla produkowanych w kraju PTA uznaje się za bezpośrednie finansowanie nabywcy. W wyniku dochodzenia stwierdzono, że jedyny współpracujący producent eksportujący był wyraźnie wymieniony w odpowiednim SRO jako beneficjent tego programu. W SRO wymieniono tylko osiem pakistańskich przedsiębiorstw uprawnionych do korzystania z tego programu. W związku z tym współpracujący producent eksportujący odniósł korzyści wynikające ze wsparcia wyrównawczego związanego z PTA.

e) Wnioski

(99) Uwzględniając wszystkie powyższe ustalenia, program ten uznaje się za subsyduium w rozumieniu art. 3 pkt 1) lit. a) ppkt (i) oraz art. 3 pkt 2) rozporządzenia podstawowego, ponieważ stanowi on wkład finansowy w formie bezpośredniego przekazania środków finansowych stanowiącego wyraźną korzyść dla przedsiębiorstwa będącego odbiorcą.

(100) Ponadto program jest szczególny w rozumieniu art. 4 ust. 4 lit. b) rozporządzenia podstawowego, biorąc pod uwagę, że subsyduium uzależnione jest od stosowania towarów krajowych, a nie przywożonych.

(101) Co więcej, subsyduium to można również uznać za szczególne w rozumieniu art. 4 ust. 4 lit. a) rozporządzenia podstawowego, biorąc pod uwagę, że same przepisy prawa ograniczają wyraźnie dostęp do tego programu do niektórych przedsiębiorstw należących do sektora włókien poliestrowych.

(102) W związku z powyższym przedmiotowe subsyduium uznaje się za stanowiące podstawę środków wyrównawczych.

f) Kalkulacja kwoty subsyduium

(103) Kwotę subsyduium stanowiącego podstawę środków wyrównawczych oblicza się w kategoriach korzyści przysporzonej odbiorcy, której istnienie stwierdzono w trakcie OD. Za korzyść przysporzoną odbiorcy uważa się całkowitą kwotę refundacji ujętą przez współpracującego producenta eksportującego w jego sprawozdaniach finansowych.

(104) Zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia podstawowego tę kwotę subsyduium (licznik) odniesiono do całkowitego obrotu przedsiębiorstwa uzyskanego ze sprzedaży w trakcie OD, ponieważ subsyduium nie jest uzależnione od wyników wywozu i nie było przyznawane w odniesieniu do ilości wytwarzanych, produkowanych, wywożonych lub transportowanych.

(105) Stopa subsydiowania ustalona w odniesieniu do tego programu dla współpracującego producenta eksportującego w trakcie OD wynosi 2,38 %.

IV. Ostateczny system podatkowy

(106) W ramach tego programu obrót przedsiębiorstwa uzyskany z wywozu może być objęty specjalnym systemem podatkowym.

a) Podstawa prawna

(107) Podstawę programu stanowią sekcje 154 i 169 rozporządzenia w sprawie podatku dochodowego z 2001 r. oraz dział IV części III załącznika do rozporządzenia w sprawie podatku dochodowego z 2001 r.

b) Kwalifikowalność

(108) Program ten dotyczy podatku od dochodu na podstawie obrotu uzyskanego z wywozu i jest dostępny dla wszystkich eksporterów przy realizacji transakcji sprzedaży towarów.

c) Zastosowanie w praktyce

(109) Przy realizacji transakcji walutowych, niezależnie od zysku przedsiębiorstwa, upoważniony bank odlicza podatek u źródła w wysokości 1 % wartości transakcji wywozowej. Z drugiej strony stawka podatku od dochodu przedsiębiorstw podlegającego opodatkowaniu wynosi 35 %.

(110) Takie odliczenie podatkowe, stosowane bezpośrednio do transakcji walutowych, należy uznać za ostateczny podatek od dochodu uzyskanego z transakcji wywozowych. Nie dopuszcza się odliczenia z tytułu jakichkolwiek wydatków związanych z uzyskaniem obrotu w ramach wywozu.

d) Ustalenia wynikające z dochodzenia

(111) W wyniku dochodzenia stwierdzono, że program przewiduje w praktyce specjalne i korzystne opodatkowanie dla eksporterów. Chociaż pewnej części wydatków związanych z uzyskaniem obrotu w ramach wywozu nie można odliczyć, niska stawka podatkowa wynosząca 1 % całkowitego obrotu uzyskanego z wywozu jest systemem bardzo korzystnym w porównaniu z normalnym systemem podatkowym, w którym dochody opodatkowane są stawką wynoszącą 35 %, pod warunkiem że zyski z wywozu są opodatkowane niższą stawką podatkową niż zyski pochodzące ze sprzedaży krajowej. Współpracujący producent eksportujący odniósł korzyści wynikające z programu ostatecznego systemu podatkowego.

e) Wnioski

(112) W zakresie, w jakim przedmiotowy system podatkowy prowadzi do zysków wynikających z faktu, że stawka podatku od wywozu jest mniejsza niż podatku od sprzedaży krajowej, program ten uznaje się za subsyduium w rozumieniu art. 3 pkt 1) lit. a) ppkt (ii) oraz art. 3 pkt 2) rozporządzenia podstawowego w postaci utraconych dochodów publicznych, co przysparza korzyści przedsiębiorstwu będącemu odbiorcą.

(113) Ponadto program można uznać za szczególny w rozumieniu art. 4 ust. 4 lit. a) rozporządzenia podstawowego, ponieważ subsydyum jest uwarunkowane wynikami wywozu.

(114) W związku z powyższym przedmiotowe subsydyum uznaje się za stanowiące podstawę środków wyrównawczych.

f) Obliczenie kwoty subsydyum

(115) Kwotę subsydyum stanowiącego podstawę środków wyrównawczych oblicza się w kategoriach korzyści przysporzonej odbiorcy, której istnienie stwierdzono w trakcie OD. Za korzyść przysporzoną odbiorcy uważa się całkowity podatek należny z tytułu dochodu związanego z przychodami uzyskanymi w ramach ostatecznego systemu podatkowego (wywóz) po odliczeniu podatku zapłaconego (1 % obrotu uzyskanego z wywozu). Zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia podstawowego tę kwotę subsydyum (licznik) odniesiono do całkowitego obrotu przedsiębiorstwa uzyskanego z wywozu w trakcie OD, ponieważ subsydyum jest uzależnione od wyników wywozu, nie było natomiast przyznawane w odniesieniu do ilości wytwarzanych, produkowanych, wywożonych lub transportowanych.

(116) Stopa subsydiowania ustalona w odniesieniu do tego programu dla producenta eksportującego w trakcie OD wynosi 1,95 %.

V. Program długoterminowego finansowania wywozu o stałej stopie procentowej

(117) Celem długoterminowego finansowania projektów ukierunkowanych na wywóz jest umożliwienie kwalifikującym się instytucjom finansowym zapewnienia korzystnych warunków finansowania kredytobiorców w celu przywozu maszyn, instalacji, wyposażenia i związanych z nimi akcesoriów.

a) Podstawa prawna

(118) Podstawa prawna zawarta jest w sekcji 17 ust. 2 lit. a) i ust. 4 lit. c) oraz sekcji 22 w powiązaniu z sekcją 17 ust. 2 lit. d) ustawy o Narodowym Banku Pakistanu z 1956 r. Szczegółowe ustalenia dotyczące programu zawarte są w okólniku Narodowego Banku Pakistanu nr 14 z dnia 18 maja 2004 r.

b) Kwalifikowalność

(119) Jak wyraźnie wskazano w okólniku Narodowego Banku Pakistanu nr 14 z dnia 18 maja 2004 r., przedsiębiorstwa eksportujące bezpośrednio lub pośrednio przynajmniej 50 % swojej rocznej produkcji kwalifikują się do uzyskania finansowania w ramach programu.

c) Zastosowanie w praktyce

(120) Z programu mogą korzystać instytucje finansowe, które spełniają warunek adekwatności kapitałowej określony przez Narodowy Bank Pakistanu. Instytucje te mogą udzielać swoim kredytobiorcom długoterminowego finansowania na okres do 7 i pół roku.

(121) Kredyt udzielony przedsiębiorstwom może zostać wykorzystany na różne cele (modernizacja fabryk, zakup lokalnie produkowanych instalacji i maszyn, przywóz maszyn, itp.).

(122) Banki mogą obciążać kredytobiorców opłatą wynoszącą do 3 % powyżej stóp ustalonych przez Narodowy Bank Pakistanu. Poziomem odniesienia dla stopy procentowej w przypadku finansowania w ramach tego programu jest – w zależności od okresu finansowania – średni ważony dochód z 12-miesięcznych obligacji skarbowych lub z trzy- i pięcioletnich pakistańskich obligacji inwestycyjnych.

(123) Po wypłacie pożyczki banki mogą zwrócić się do odpowiedniego oddziału Narodowego Banku Pakistanu o zwrot odpowiadający kwocie wypłaconej pożyczki.

d) Ustalenia wynikające z dochodzenia

(124) Chociaż program ten zakończył się w czerwcu 2007 r. jedyny współpracujący producent eksportujący nadal odnosi korzyści z programu, biorąc pod uwagę, że chodzi tu o długoterminowe finansowanie i korzyść została uzyskana w kwietniu 2005 r. na okres 7 i pół roku.

(125) W ramach tego programu Narodowy Bank Pakistanu ustala obowiązujące maksymalne pułapy stóp procentowych stosowane do pożyczek długoterminowych.

(126) W wyniku programu eksporterzy mogą uzyskać długoterminowe pożyczki, w przypadku których stopy procentowe są preferencyjne w porównaniu ze stopami procentowymi zwykłych kredytów komercyjnych, które określa się na warunkach czysto rynkowych.

e) Wnioski

(127) Program należy uznać za subsydyum w rozumieniu art. 3 pkt 1) lit. a) ppkt (iv) oraz art. 3 pkt 2) rozporządzenia podstawowego w postaci praktyki władz publicznych, w którą zaangażowany jest podmiot prawa publicznego (tj. Narodowy Bank Pakistanu), będący częścią władz publicznych i upoważniający banki komercyjne do działań przedstawionych w art. 3 pkt 1) lit. a) ppkt (i) (tj. bezpośredniego przekazywania środków finansowych w formie pożyczek). Przedsiębiorstwo będące odbiorcą odnosi korzyść w postaci preferencyjnej stopy procentowej.

(128) W tym kontekście należy podkreślić, że Narodowy Bank Pakistanu wchodzi w zakres definicji „władzy publicznej” zawartej w art. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego. Jest on w 100 % własnością rządu i realizuje cele polityki publicznej. Narodowy Bank Pakistanu wykonuje wszystkie funkcje banku centralnego, łącznie z emisją banknotów, regulacją systemu finansowego i nadzorem nad tym systemem, działaniem w roli banku dla innych banków i rządu oraz kredytodawcy ostatniego stopnia, realizacją polityki pieniężnej, zarządzaniem długiem publicznym, zarządzaniem wymianą walut, opracowywaniem ram finansowych, instytucjonalizacją oszczędności i inwestycji, zapewnieniem infrastruktury szkoleniowej dla bankowców oraz udzielaniem kredytów dla sektorów priorytetowych.

(129) Uwzględniając powyższe ustalenia, przedmiotowe subsydyum można uznać za szczególne na mocy art. 4 ust. 4 lit. a) rozporządzenia podstawowego, ponieważ same przepisy prawa stanowią, w ramach kryteriów kwalifikowalności, że subsydyum jest uwarunkowane wynikami eksportu.

(130) W związku z powyższym przedmiotowe subsydyum uznaje się za stanowiące podstawę środków wyrównawczych.

f) Obliczenie kwoty subsydyum

(131) Kwotę subsydyum stanowiącego podstawę środków wyrównawczych oblicza się w kategoriach korzyści przyporządkowanej odbiorcy, której istnienie stwierdzono w trakcie OD. Zgodnie z art. 6 lit. b) rozporządzenia podstawowego korzyść dla odbiorcy oblicza się na podstawie różnicy pułapu kredytu wyznaczonego przez bank centralny (Narodowy Bank Pakistanu) a stosowaną stopą procentową kredytów komercyjnych.

(132) Zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia podstawowego tę kwotę subsydyum odniesiono do obrotu uzyskanego z wywozu produktu objętego postępowaniem w trakcie OD, ponieważ subsydyum jest uzależnione od wyników wywozu, nie było natomiast przyznawane w odniesieniu do ilości wytwarzanych, produkowanych, wywożonych lub transportowanych.

(133) Stopa subsydiowania ustalona w odniesieniu do tego programu dla producenta eksportującego w trakcie OD wynosi 0,60 %.

VI. Program finansowania wywozu przez Narodowy Bank Pakistanu

(134) Program krótkoterminowego finansowania wywozu zapewnia, za pośrednictwem banków komercyjnych, instrumenty finansowe dla eksporterów w celu wywozu wszystkich produkowanych towarów. Program obejmuje głównie instrument finansowania krótkoterminowych aktywów obrotowych przez okres nie dłuższy niż 180 dni.

a) Podstawa prawna

(135) Podstawa prawna zawarta jest w sekcji 17 ust. 2 lit. a) i ust. 4 lit. c) oraz sekcji 22 w powiązaniu z sekcją 17

ust. 2 lit. d) ustawy o Narodowym Banku Pakistanu z 1956 r. Szczegółowe ustalenia dotyczące programu zawarte są w okólniku Narodowego Banku Pakistanu nr 35 z dnia 28 września 2001 r. oraz okólniku nr 44 z dnia 17 grudnia 1998 r.

b) Kwalifikowalność

(136) Każdy eksporter może skorzystać z tego programu poprzez złożenie wniosku w jakimkolwiek banku komercyjnym oraz spełnienie innych wymogów danej instytucji finansowej. Decyzja o przyznaniu kredytu podejmowana jest przez bank zgodnie z jego wewnętrzną polityką kredytową.

c) Zastosowanie w praktyce

(137) Korzyść ta może zostać przyznana zarówno w odniesieniu do transakcji wywozowych, jak i do wyników wywozu.

(138) Jeśli instrument opiera się na transakcjach, wówczas finansowanie przyznawane jest eksporterowi przez bank na podstawie zamówienia eksportowego lub akredytywy eksportowej na okres nie dłuższy niż 180 dni. Finansowanie może być udostępnione przed wysyłką na zakup składników procesu produkcji oraz na produkcję towarów przeznaczonych na wywóz. Możliwe jest również przyznanie finansowania po wysyłce w odniesieniu do towarów, które już zostały wysłane do zagranicznego importera na okres potrzebny do sfinalizowania transakcji lub na 180 dni w zależności od tego, co nastąpi wcześniej.

(139) W przypadku instrumentu opartego na wynikach wywozu eksporterowi przyznaje się finansowanie odnawialne w wysokości do 50 % wyników wywozu zrealizowanych w roku poprzednim. Eksporterzy mogą korzystać z tego instrumentu finansowania przez okres 180 dni. Przyznane finansowanie podlega całkowitej spłacie po jego wykorzystaniu.

d) Ustalenia wynikające z dochodzenia

(140) Program ten przewiduje przyznawanie krótkoterminowego kredytu na finansowanie wywozu przez banki komercyjne z zastosowaniem preferencyjnej stopy procentowej wyznaczonej przez Narodowy Bank Pakistanu. Jedyne współpracujące producent eksportujący odnosi korzyści w ramach tego programu zarówno w odniesieniu do sprzedaży krajowej, jak i wywozu.

(141) Poziomem odniesienia dla marży w ramach programu finansowania wywozu jest średni ważony dochód z sześciomiesięcznych pakistańskich obligacji skarbowych.

(142) W wyniku programu eksporterzy mogą uzyskać instrument finansowania, w ramach którego stopy procentowe są preferencyjne w porównaniu ze stopami procentowymi zwykłych krótkoterminowych kredytów komercyjnych, które określa się na warunkach czysto rynkowych.

e) *Wnioski*

- (143) Program uznaje się za subsydlum w rozumieniu art. 3 pkt 1) lit. a) ppkt (iv) oraz art. 3 pkt 2) rozporządzenia podstawowego w postaci praktyki władz publicznych, w którą zaangażowany jest podmiot prawa publicznego (tj. Narodowy Bank Pakistanu), upoważniający banki komercyjne do działań przedstawionych w art. 3 pkt 1) lit. a) ppkt (i) (tj. bezpośredniego przekazywania środków finansowych w formie pożyczek). Przedsiębiorstwo będące odbiorcą odnosi korzyść w postaci preferencyjnej stopy procentowej.
- (144) Ponadto, uwzględniając powyższe ustalenia, subsydlum to można uznać za szczególne na mocy art. 4 ust. 4 lit. a) rozporządzenia podstawowego, ponieważ same przepisy prawa stanowią, w ramach kryteriów kwalifikowalności, że subsydlum jest uwarunkowane wynikami eksportu.
- (145) W związku z powyższym przedmiotowe subsydlum uznaje się za stanowiące podstawę dla środków wyrównawczych.

f) *Obliczenie kwoty subsydlum*

- (146) Kwotę subsydlum stanowiącego podstawę środków wyrównawczych oblicza się w kategoriach korzyści przysporzonej odbiorcy, której istnienie stwierdzono w trakcie OD. Zgodnie z art. 6 lit. b) rozporządzenia podstawowego korzyść dla odbiorcy oblicza się na podstawie różnicy pułapu kredytu wyznaczonego przez bank centralny (Narodowy Bank Pakistanu) a stosowaną stopą procentową kredytów komercyjnych.
- (147) Zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia podstawowego tę kwotę subsydlum odniesiono do obrotu uzyskanego z wywozu w trakcie OD, ponieważ subsydlum jest uzależnione od wyników wywozu, nie było natomiast przyznawane w odniesieniu do ilości wytwarzanych, produkowanych, wywożonych lub transportowanych.
- (148) Stopa subsydiowania ustalona w odniesieniu do tego programu dla producenta eksportującego w trakcie OD wynosi 2,22 %.

VII. Finansowanie na mocy okólnika F.E. nr 25 Narodowego Banku Pakistanu

- (149) Program ten opiera się na instrumencie krótkoterminowego finansowania wywozu lub przywozu, przyznawanym przez banki komercyjne z zastosowaniem preferencyjnej stopy procentowej wyznaczonej przez Narodowy Bank Pakistanu.

a) *Podstawa prawna*

- (150) Finansowanie przyznawane jest zgodnie z okólnikiem F.E. nr 25 z dnia 20 czerwca 1998 r., zmienionym okólnikiem F.E. nr 05 z dnia 23 sierpnia 2002 r.

b) *Kwalifikowalność*

- (151) Z krótkoterminowego finansowania w ramach tego programu może skorzystać każdy eksporter i importer.

c) *Zastosowanie w praktyce*

- (152) W ramach tego programu banki zostały upoważnione do wykorzystania/zainwestowania swoich depozytów w USD do finansowania importerów i eksporterów. Pożyczka ta udzielana jest z depozytów w USD/depozytów międzybankowych, nominowana w USD, ale wypłacana w rupiach. Finansowanie na mocy okólnika F.E. nr 25 (F.E. 25) przeprowadzają banki na podstawie odpowiedniego dowodu dokonania transakcji wywozowych.
- (153) Jak wynika z okólnika F.E. nr 05 z dnia 23 sierpnia 2002 r., w przypadku pożyczki dla eksportera możliwe jest dostosowanie dochodów w walucie obcej pochodzących z transakcji wywozowych przy spłacie pożyczki i odsetek od tej pożyczki, tylko jeżeli eksporter wpłaca do banku całkowity dochód uzyskany dzięki pożyczce w zamian za wypłatę w rupiach. Pożyczka przyznawana w ramach programu F.E. 25 jest instrumentem, który rozlicza się w całości dochodami uzyskanymi z transakcji wywozowej.

- (154) Jak wynika z okólnika F.E. nr 05 z dnia 23 sierpnia 2002 r. finansowanie przywozu jest możliwe dopiero po dniu faktycznego dokonania płatności przywozowych w walucie obcej poprzez udostępnienie pożyczki walutowej na rzecz importera. Pożyczki takie nie powinny być przyznawane na okres dłuższy niż sześć miesięcy od dnia wypłaty środków na rzecz importerowi.

d) *Ustalenia wynikające z dochodzenia*

- (155) Program ten przewiduje przyznawanie krótkoterminowego kredytu na finansowanie wywozu przez banki komercyjne z zastosowaniem preferencyjnej stopy procentowej wyznaczonej przez Narodowy Bank Pakistanu.
- (156) Poziomem odniesienia dla oprocentowania/marży w ramach tego finansowania jest stopa LIBOR powiększona o *spread* pobierany przez banki.
- (157) W wyniku programu eksporterzy mogą uzyskać instrument finansowania, w ramach którego stopy procentowe są preferencyjne w porównaniu ze stopami procentowymi zwykłych krótkoterminowych kredytów komercyjnych, które określa się na warunkach czysto rynkowych.

e) *Wnioski*

- (158) Program uznaje się za subsydlum w rozumieniu art. 3 pkt 1) lit. a) ppkt (iv) oraz art. 3 pkt 2) rozporządzenia podstawowego w postaci praktyki władz publicznych, w którą zaangażowany jest podmiot prawa publicznego (tj. Narodowy Bank Pakistanu), upoważniający banki komercyjne do działań przedstawionych w art. 3 pkt 1) lit. a) ppkt (i) (tj. bezpośredniego przekazywania środków finansowych w formie pożyczek). Przedsiębiorstwo będące odbiorcą odnosi korzyść w postaci preferencyjnej stopy procentowej.

(159) Ponadto, uwzględniając powyższe ustalenia, subsydlum to można uznać za szczególne na mocy art. 4 ust. 4 lit. a) rozporządzenia podstawowego, ponieważ same przepisy prawa stanowią, w ramach kryteriów kwalifikowalności, że subsydlum jest uwarunkowane wynikami eksportu.

(160) W związku z powyższym przedmiotowe subsydlum uznaje się za stanowiące podstawę dla środków wyrównawczych.

f) Kalkulacja kwoty subsydlum

(161) Kwotę subsydlum stanowiącego podstawę środków wyrównawczych oblicza się w kategoriach korzyści przysporzonej odbiorcy, której istnienie stwierdzono w trakcie OD. Zgodnie z art. 6 lit. b) rozporządzenia podstawowego korzyść dla odbiorcy oblicza się na podstawie różnicy pułapu kredytu wyznaczonego przez bank centralny (Narodowy Bank Pakistanu) a stosowaną stopą procentową kredytów komercyjnych.

(162) Zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia podstawowego tę kwotę subsydlum (licznik) odniesiono do obrotu uzyskanego z wywozu w trakcie OD, ponieważ subsydlum jest uzależnione od wyników wywozu, nie było natomiast przyznawane w odniesieniu do ilości wytwarzanych, produkowanych, wywożonych lub transportowanych.

(163) Stopa subsydiowania ustalona w odniesieniu do tego programu dla producenta eksportującego w trakcie OD wynosi 0,06 %.

3.2.2. Kwota subsydlum stanowiących podstawę dla środków wyrównawczych

(164) Tymczasowa kwota subsydlum stanowiących podstawę środków wyrównawczych, zgodnie z przepisami rozporządzenia podstawowego, wyrażona *ad valorem*, w odniesieniu do jedyne go współpracującego pakistańskiego producenta eksportującego wynosi 9,79 %.

3.3. Zjednoczone Emiraty Arabskie (ZEA)

(165) Na podstawie informacji zawartych w skardze oraz odpowiedzi udzielonych na pytania zawarte w kwestionariuszu Komisji dochodzeniem objęto poniższe programy, które wiązały się z domniemanym przyznawaniem subsydlum przez organ rządowy:

I) Ustawa federalna nr 1 z 1979 r.

II) Strefa wolnego handlu

3.3.1. Poszczególne programy

I. Ustawa federalna nr 1 z 1979 r.

(166) Program ten umożliwia bezcłowy przywóz surowców, opakowań i dóbr inwestycyjnych po zerowych stawkach cła.

a) Podstawa prawna

(167) Podstawę programu stanowi ustawa federalna nr 1 z 1979 r. o organizowaniu działalności przemysłowej.

b) Kwalifikowalność

(168) W celu skorzystania z programu wynikającego z wyżej wymienionej ustawy federalnej konieczne jest uzyskanie pozwolenia przemysłowego wydawanego przez Ministerstwo Finansów i Przemysłu.

(169) Zgodnie z art. 8 ustawy federalnej pozwolenia na realizację projektów przemysłowych mogą być przyznawane wyłącznie obywatelom ZEA lub przedsiębiorstwom, w których miejscowy kapitał posiada co najmniej 51 % udziałów, pod warunkiem że dyrektor zarządzający pochodzi z ZEA lub że zarząd składa się w większości z obywateli ZEA.

(170) Ponadto wyżej wymieniona ustawa federalna zawiera zbiór innych wymogów dotyczących kwalifikowalności, które strony powinny spełnić: wartość środków trwałych nie powinna być mniejsza niż 250 000 AED, liczba pracowników powinna wynosić co najmniej 10 osób, a wykorzystywana moc napędowa powinna przekraczać wartość 5 koni mechanicznych (art. 2). Zgodnie z innym wymogiem 25 % pracowników powinno być obywatelami ZEA, jednakże minister może podjąć decyzję o zwolnieniu z tego wymogu lub obniżeniu tego odsetka (art. 33). Zgodnie z art. 13 wnioski o pozwolenie na realizację projektu przemysłowego należy rozpatrzyć w świetle następujących elementów: przynależności projektu przemysłowego do krajowego programu rozwoju przemysłowego i umowy podpisanej z krajami arabskimi oraz wymogów w zakresie konsumpcji lokalnej. W odniesieniu do projektów, które spełniają wymogi określone w art. 13, są konkurencyjne i ukierunkowane na wywóz, art. 21 przewiduje szczególnie pierwszeństwo w przyznawaniu korzyści.

(171) Na podstawie złożonego wniosku i przedstawionej odpowiedniej dokumentacji właściwy komitet ministerstwa finansów i przemysłu zaleca ministrowi zatwierdzenie lub odrzucenie wniosku. Zgodnie z art. 12 ustawy federalnej minister może podjąć decyzję o wydaniu lub odmowie wydania pozwolenia.

c) Zastosowanie w praktyce

(172) Aby wniosek został objęty zakresem stosowania przedmiotowego programu, wnioskodawca musi zachować zgodność z następującą procedurą: złożenie wniosku o pozwolenie przemysłowe do Ministerstwa Finansów i Przemysłu, przyznanie pozwolenia przemysłowego przez Ministerstwo, uzyskanie zgody na bezcłowy przywóz przez złożenie wniosku *on-line*.

(173) Właściwe ministerstwo ustanowiło elektroniczny system obsługi przemysłu do celów realizacji tego programu oraz opublikowało odpowiedni podręcznik użytkownika zawierający wskazówki dla osób korzystających z programu. Elektroniczny system obsługi przemysłu

jest systemem *on-line* wdrożonym przez ministerstwo. Z jednej strony umożliwia on użytkownikom bezpośredni dostęp do własnej odpowiedniej licencji, a z drugiej strony umożliwia Departamentowi Rozwoju Przemysłu w Ministerstwie sprawowanie ogólnej kontroli nad programem oraz prowadzenie nadzoru nad sposobem korzystania z przywilejów przysługujących przedsiębiorstwom.

- (174) Każdy użytkownik programu posiada zastrzeżony dostęp do systemu, w którym możliwy jest wgląd do wykazu surowców stosowanych w procesie produkcji realizowanym w jego fabryce (nazwa pozycji, kod HS, jednostka miary, saldo całkowite (tj. ilość surowca wymienionego w danej pozycji) oraz pozostałe saldo (tj. pozostała ilość surowca, na którą przedsiębiorstwo może uzyskać zwolnienie celne)). Wniosek *on-line* należy złożyć dla każdej transakcji wywozowej w celu uzyskania specjalnego kodu, który umożliwia dokonanie odprawy celnej towarów w urzędzie celnym bez uiszczania należności celnych. Departament Rozwoju Przemysłu może odrzucić wniosek o przyznanie zwolnienia na surowce, jeżeli ilość określona we wniosku przekracza pozostałe saldo surowca wymienionego w danej pozycji. Może także odmówić przyznania zwolnienia na dobra inwestycyjne, których nie obejmuje projekt przemysłowy. W tym przypadku decyzja zostaje podjęta na podstawie informacji przedstawionych przez przedsiębiorstwo przy pierwszej rejestracji do programu. Po odrzuceniu wniosku zainteresowane przedsiębiorstwo może zapoznać się w systemie ze wszystkimi odnośnymi szczegółowymi informacjami oraz uzasadnieniem odrzucenia, a także może podjąć odpowiednie działania w celu przedstawienia wymaganych wyjaśnień.

d) Ustalenia wynikające z dochodzenia

- (175) Podczas wizyty weryfikacyjnej ustalono, że jedyny współpracujący producent eksportujący korzysta z ogólnego zwolnienia celnego na przywóz surowców, opakowań i dóbr inwestycyjnych bez jakichkolwiek warunków, takich jak późniejszy wywóz produktu końcowego. Przepisy ustawowe ani przepisy wykonawcze, federalne ani lokalne, nie zawierają obowiązku prowadzenia przez przedsiębiorstwo żadnego rodzaju rejestrów do celów późniejszej kontroli przeprowadzanej przez właściwe organy.
- (176) Chociaż w celu dokonywania bezcłowego przywozu przedsiębiorstwo musi złożyć wnioski w elektronicznym systemie obsługi przemysłu *on-line*, nie stwierdzono istnienia wytycznych, na podstawie których można uzasadnić decyzję o przyjęciu lub odrzuceniu wniosku.
- (177) Ponadto organy przyznające nie posiadają wiedzy na temat obecnego zużycia bezcłowych towarów będących składnikami procesu produkcji. W elektronicznym systemie obsługi przemysłu przedsiębiorstwo przedstawia tylko informacje dotyczące teoretycznego zużycia. W rzeczywistości od momentu pierwszej rejestracji w systemie organy przyznające przeprowadzają jedynie kontrole elektroniczne. Nie przedstawiono żadnych dowodów potwierdzających fakt, że kontroli i weryfikacji dokonuje się we wszystkich przypadkach. Ponadto rząd ZEA nie wdrożył w praktyce żadnego

skutecznego systemu weryfikacji. Organy stwierdziły, że przeprowadzają kontrole w elektronicznym systemie obsługi przemysłu oraz na podstawie dokumentacji, którą wszystkie przedsiębiorstwa mają obowiązek przedstawić każdego roku w celu przedłużenia ważności ich pozwolenia (dokumentacja obejmuje informacje dotyczące lokalnych pozwoleń przemysłowych, poddanych audytowi sprawozdań finansowych, danych na temat produkcji i sprzedaży itp.). Kontrole te polegają jednak na analizie informacji przedstawianych rocznie przez przedsiębiorstwa i porównywaniu z danymi dotyczącymi ich pierwszej rejestracji, a nie faktycznej produkcji. W rzeczywistości nie przedstawiono żadnych informacji potwierdzających, że na każdym etapie procedury władze posiadają wiedzę na temat faktycznych ilości składników procesu produkcji w odniesieniu do jednego współpracującego producenta eksportującego uzyskującego korzyści w ramach przedmiotowego programu.

e) Wnioski

- (178) Uwzględniając wszystkie powyższe ustalenia, przedmiotowy program uznaje się za subsydium w rozumieniu art. 3 pkt 1) lit. a) ppkt (ii) i art. 3 pkt 2) rozporządzenia podstawowego, ponieważ przewiduje on wkład finansowy w postaci utraty dochodów państwa oraz przysparza korzyści przedsiębiorstwu będącemu odbiorcą, gdyż umożliwia mu zwolnienie z przywozowych należności celnych. W tym kontekście należy zauważyć, że program tego nie można uznać za dozwolony system zwrotu ceł zapłaconych za składniki procesu produkcji lub system zwrotu ceł za składniki zastępcze, ponieważ nie jest on zgodny z przepisami określonymi w załączniku I, szczególnie w lit. i), w załączniku II i w załączniku III do rozporządzenia podstawowego. Rząd Zjednoczonych Emiratów Arabskich stwierdził, że w ZEA nie istnieją przepisy dotyczące zasad zwrotu ceł zwrotu ceł zapłaconych za składniki procesu produkcji.
- (179) Ponadto program jest szczególnie w rozumieniu art. 4 ust. 2 lit. a) rozporządzenia podstawowego, biorąc pod uwagę, że dostęp do niego jest ograniczony do niektórych przedsiębiorstw i nie istnieją obiektywne kryteria ograniczenia kwalifikowalności zgodnie z art. 4 ust. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego. Istotnie, w odniesieniu do wniosku *on-line* kryteria kwalifikowalności stosowane przez organ przyznający w zakresie wyboru odbiorców programu stanowią zbiór wyraźnych i obiektywnych, chociaż dyskryminacyjnych, kryteriów (tj. pozwolenia mogą być przyznawane wyłącznie obywatelom ZEA lub przedsiębiorstwom, w których miejscowy kapitał posiada co najmniej 51 % udziałów, pod warunkiem że dyrektor zarządzający pochodzi z ZEA lub że zarząd składa się w większości z obywateli ZEA, a ponadto 25 % pracowników pochodzi z ZEA) oraz warunków, które nie są jasno określone (tj. projekt powinien być realizowany w obszarach określonych przez rząd, zgodny z krajowym programem rozwoju przemysłu, z umowami z krajami arabskimi i z lokalnymi wymogami w zakresie konsumpcji, konkurencyjny oraz ukierunkowany na wywóz). W żadnym przepisie nie wyjaśnia się roli Departamentu Rozwoju Przemysłu wspomnianego tylko w podręczniku użytkownika wydanym przez Ministra, a nie w ustawie federalnej ustanawiającej program.

(180) Ponadto istnieje dowód, że przydział subsydiów nie odbywa się w sposób automatyczny. W samych przepisach prawnych, na mocy których działa organ przyznający, upoważnia się ministra do podjęcia ostatecznej decyzji w sprawie przyznania pozwolenia przemysłowego bez żadnego rodzaju dowodów wykazujących, na jakiej podstawie wnioski może być przyjęty lub odrzucony. Ponadto organy mogą zawsze korzystać ze swobody decyzyjnej przy przyznawaniu lub odmowie wnioskowanych zwolnień z należności celnych.

(181) W związku z powyższym przedmiotowe subsydia uznaje się za stanowiące podstawę środków wyrównawczych.

f) *Obliczenie kwoty subsydium*

(182) Kwotę subsydium stanowiącego podstawę środków wyrównawczych oblicza się w kategoriach korzyści przysporzonej odbiorcy, której istnienie stwierdzono w trakcie OD, tj. całkowitej kwoty niezapłaconych należności celnych przy przywozie surowców w trakcie OD. Kwotę subsydium (licznik) odniesiono do całkowitych obrotów przedsiębiorstwa uzyskanych ze sprzedaży produktu objętego postępowaniem w trakcie OD.

(183) Stopa subsydiowania ustalona w odniesieniu do tego programu dla producenta eksportującego w trakcie OD wynosi 5,02 %.

II. *Strefa wolnego handlu (SWH)*

(184) Producent eksportujący prowadził działalność w systemie strefy wolnego handlu emiratu Ras Al-Chajma od daty jej ustanowienia do maja 2008 r., osiągając korzyści wynikające z bezcłowego przywozu dóbr inwestycyjnych.

a) *Podstawa prawna*

(185) W ZAE nie istnieje prawodawstwo federalne regulujące kwestie dotyczące ustanawiania SWH i zarządzania nimi. Każdy z emiratów wydaje własne przepisy i zasady oraz odpowiada za monitorowanie odpowiednich SWH za pomocą swoich służb celnych.

b) *Kwalifikowalność*

(186) Nie obowiązuje żadna specjalna zasada lub ograniczenie kwalifikowalności w odniesieniu do zakładania przedsiębiorstwa w SWH Ras Al-Chajma – każde przedsiębiorstwo krajowe lub w pełni należące do kapitału zagranicznego może zostać utworzone w SWH.

c) *Zastosowanie w praktyce*

(187) Do najważniejszych korzyści związane z prowadzeniem przedsiębiorstwa w SWH należy możliwość bezcłowego przywozu wszystkich pozycji (surowców, materiałów pomocniczych, półproduktów, dóbr inwestycyjnych) oraz decydowania o strukturze własności przedsiębiorstwa przy braku jakiegokolwiek warunku wstępnego narzuconego przez państwo. Jako kraj pochodzenia towarów produkowanych w SWH podaje się Zjednoczone Emiraty Arabskie. Po wywiezieniu z SWH na rynek krajowy ZEA towary są jednak traktowane jako

towary zagraniczne, tj. stosuje się przywózowe należności celne przy wprowadzaniu do swobodnego obrotu.

(188) Chociaż przedsiębiorstwo znajdujące się w SWH korzysta z bezcłowego przywozu i wywozu, przy przywozie musi wypełnić zgłoszenia celne i złożyć we właściwym federalnym urzędzie celnym. Przedsiębiorstwo musi dostarczyć gwarancję bankową do urzędu celnego wprowadzenia. Odprawa celna przywożonych towarów w urzędzie celnym odbywa się na podstawie deklaracji wywozowej lub przywózowej. Po przybyciu towarów do miejsca wprowadzenia lub przywozu w SWH organ celny w danej strefie celnej dokonuje inspekcji otrzymanych towarów i w przypadku jej pozytywnego wyniku zatwierdza deklarację wywozową lub przywózową. Deklaracja przywózowa, należycie podpisana w odbierającym punkcie kontroli celnej, musi zostać przekazana z powrotem do organu celnego w punkcie wprowadzenia lub przywozu w celu zwolnienia gwarancji bankowej.

d) *Ustalenia wynikające z dochodzenia*

(189) Podczas wizyty weryfikacyjnej ustalono, że nie istnieją żadne konkretne, ustawowe i publicznie dostępne kryteria regulujące wydawanie decyzji przez organ przyznający w celu stwierdzenia, kto jest uprawniony do prowadzenia przedsiębiorstwa w SWH. Przedsiębiorstwo, które chce prowadzić działalność w tej strefie musi złożyć wniosek do organu w emiracie Ras Al-Chajma, nie są jednak dostępne żadne przepisy lub wytyczne określające, na jakiej podstawie wniosek taki może zostać przyjęty lub odrzucony.

(190) Jeżeli chodzi o istnienie różnych SWH w Zjednoczonych Emiratach Arabskich, w toku dochodzenia ustalono, że nie istnieją żadne jednolite ustawowe kryteria regulujące ustanawianie takich stref i zarządzanie nimi w ZEA. Nie zostały przedstawione żadne dowody, że wszystkie SWH w ZEA funkcjonują w zakresie takich samych ram regulacyjnych oraz zgodnie z takimi samymi zasadami operacyjnymi. Poważne wątpliwości powstały także w związku z pytaniem, czy możliwe jest ograniczenie kwalifikowalności do założenia przedsiębiorstwa w SWH na podstawie określonego rodzaju działalności gospodarczej. Na podstawie informacji przedstawionych przez strony można bowiem uznać, że niektóre SWH w ZEA są ukierunkowane wyłącznie na określone rodzaje działalności gospodarczej (np. wolna strefa motoryzacyjna w Dubaju, międzynarodowa strefa produkcji medialnej, wolna strefa centrum kwiatowego w Dubaju itp.).

(191) Jedyń współpracujący producent eksportujący korzystał z bezcłowego przywozu dóbr inwestycyjnych.

e) *Wnioski*

(192) Uwzględniając powyższe ustalenia, przedmiotowy program należy uznać za subsydia w rozumieniu art. 3 pkt 1) lit. a) ppkt (ii) i art. 3 pkt 2) rozporządzenia podstawowego, ponieważ przewiduje on wkład finansowy w postaci utraty dochodów państwa oraz przysparza korzyści przedsiębiorstwu będącemu odbiorcą.

- (193) Ponadto program jest szczególnie w rozumieniu art. 4 ust. 2 lit. a) rozporządzenia podstawowego, ponieważ do takich korzyści dostęp mają tylko przedsiębiorstwa w SWH, tj. dostęp do subsydiów jest ograniczony do przedsiębiorstw posiadających określoną lokalizację objętą systemem SWH. Co więcej, w toku dochodzenia ustalono, że przyznanie statusu SWH w ZEA jest dyskrecyjne i nie podlega neutralnym lub obiektywnym kryteriom, jak przewiduje art. 4 ust. 2 lit. b). Biorąc pod uwagę brak przepisów federalnych regulujących ustanawianie SWH i zarządzanie nimi w ZEA, każdy z organów przyznających w siedmiu emiratach tworzących ZEA udziela dostępu do takich stref według własnych zasad. Ponieważ w emiracie Ras Al-Chajma nie są jednak dostępne żadne przepisy lub wytyczne, właściwy organ decyduje na zasadzie swobodnego uznania, które przedsiębiorstwo może zostać uprawnione do wejścia do SWH.
- (194) Ponadto korzyści wynikającej z niezapłacenia należności celnych z tytułu przywozu dóbr inwestycyjnych nie można uznać za dozwolony system zwrotu ceł zapłaconych za składniki procesu produkcji, ponieważ dotyczy ona dóbr inwestycyjnych, które nie są zużywane w procesie produkcji i z tego powodu nie wchodzi w zakres dozwolonego systemu zwrotu ceł zapłaconych za składniki procesu produkcji określonego w załączniku I lit. i) do rozporządzenia podstawowego.
- (195) W związku z powyższym przedmiotowe subsydlum uznaje się za stanowiące podstawę środków wyrównawczych.
- f) *Obliczenie kwoty subsydlum*
- (196) Biorąc pod uwagę, że przedsiębiorstwo prowadziło działalność w SWH od daty jej ustanowienia do maja 2008 r., przy czym proces produkcji PET rozpoczął się we wrześniu 2007 r., a od stycznia 2008 r. przedsiębiorstwo prowadziło jego produkcję na podstawie wstępnego pozwolenia przemysłowego przewidzianego w ustawie federalnej nr 1 z 1979 r., należy uznać, że subsydlum przysługujące w trakcie OD dotyczy jedynie bezcłowego przywozu dóbr inwestycyjnych.
- (197) Zgodnie z art. 7 ust. 3 rozporządzenia podstawowego kwotę subsydlum obliczono na podstawie niezapłaconych należności celnych od przywożonych dóbr inwestycyjnych, rozłożonych na okres 15 lat, który odpowiada minimalnemu okresowi amortyzacji ustalonemu we wszystkich trzech krajach, których dotyczy niniejsze dochodzenie, w odniesieniu do sektora objętego postępowaniem. Zgodnie z utrwaloną praktyką obliczona w ten sposób kwota, którą można przypisać do OD, została dostosowana poprzez dodanie odsetek za ten okres, aby odzwierciedlała całkowitą wartość korzyści odniesionej w tym czasie. Uznano, że do tego celu właściwe jest zastosowanie komercyjnej stopy procentowej obowiązującej w ZEA w trakcie OD.
- (198) Zgodnie z art. 7 ust. 2 i 3 rozporządzenia podstawowego tę kwotę subsydlum odniesiono (jako licznik) do całkowitego obrotu uzyskanego ze sprzedaży w trakcie OD, ponieważ przyznanie korzyści nie jest uzależnione od wyników wywozu.
- (199) Stopa subsydiowania ustalona odniesieniu do tego programu dla producenta eksportującego w trakcie OD wynosi 0,11 %.
- 3.3.2. *Kwota subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych*
- (200) Kwota subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych, zgodnie z przepisami rozporządzenia podstawowego, wyrażona *ad valorem*, w odniesieniu do jednego współpracującego producenta eksportującego w Zjednoczonych Emiratach Arabskich wynosi 5,13 %.

4. SZKODA

4.1. Produkcja unijna i przemysł unijny

- (201) W trakcie OD produkt podobny wytwarzało 17 producentów w Unii. Produkcję tych producentów uznaje się zatem za produkcję unijną w rozumieniu art. 9 ust. 1 rozporządzenia podstawowego.
- (202) Z tych 17 producentów w toku dochodzenia współpracowało 12 producentów. Ustalono, że tych 12 producentów stanowi znaczną część, w tym przypadku ponad 80 %, całkowitej unijnej produkcji produktu podobnego. Dlatego też tych 12 współpracujących producentów stanowi przemysł unijny w rozumieniu art. 9 ust. 1 i art. 10 ust. 6 rozporządzenia podstawowego i będą oni zwani dalej „przemysłem unijnym”. Pozostali producenci unijni będą zwani dalej „innymi producentami unijnymi”. Ci inni producenci unijni nie poparli aktywnie skargi ani nie zgłosili wobec niej sprzeciwu.
- (203) Stwierdzono, że rynek PET w UE cechuje się względnie dużą liczbą producentów należących zwykle do większych grup, których siedziby mieszczą się poza UE. Obecnie rynek przechodzi proces konsolidacji, w związku z czym odnotowano ostatnio szereg przypadków przejęcia i zamknięcia. Na przykład od 2009 r. zamknięto zakłady produkujące PET Tergal Fibers (Francja), Invista (Niemcy) i Artenius (Zjednoczone Królestwo), podczas gdy Indorama przejęła były zakłady Eastman w Zjednoczonym Królestwie i Niderlandach.
- (204) Jak wskazano powyżej w motywie (8), dokonano doboru próby obejmującej pięciu indywidualnych producentów, których sprzedaż stanowi 65 % sprzedaży wszystkich współpracujących producentów unijnych. Jedno przedsiębiorstwo nie mogło dostarczyć wszystkich wymaganych danych, wskutek czego próbę trzeba było odpowiednio zmniejszyć do czterech przedsiębiorstw, których sprzedaż stanowi 47 % sprzedaży wszystkich współpracujących producentów.

4.2. Konsumpcja w Unii

- (205) Konsumpcję w Unii określono na podstawie wielkości sprzedaży przemysłu unijnego na rynku Unii, danych dotyczących wielkości przywozu dla rynku UE uzyskanych z Eurostatu i, w odniesieniu do innych producentów unijnych, na podstawie szacunków dokonanych w oparciu o skargę.
- (206) Unijna konsumpcja produktu objętego dochodzeniem między rokiem 2006 a OD wzrosła o 11 %. W ujęciu szczegółowym pozorny popyt w 2007 r. wzrósł o 8 %, nieznacznie spadł (o 2 punkty procentowe) w latach 2007-2008 i wzrósł o kolejne 5 punktów procentowych między 2008 r. a OD.

Tabela 1

	2006	2007	2008	OD
Całkowita konsumpcja w UE (w tonach)	2 709 400	2 936 279	2 868 775	2 996 698
Wskaźnik (2006=100)	100	108	106	111

Źródło: odpowiedzi na pytania kwestionariusza, dane Eurostatu i skarga

4.3. Przywóz z krajów, których dotyczy postępowanie

a) Ocena łączna skutków przywozu objętego postępowaniem

- (207) Komisja zbadała, czy zgodnie z art. 8 ust. 3 rozporządzenia podstawowego należy dokonać łącznej oceny przywozu PET z Iranu, Pakistanu i Zjednoczonych Emiratów Arabskich.
- (208) W odniesieniu do skutków przywozu towarów pochodzących z ZEA, Iranu i Pakistanu dochodzenie wykazało, że marginesy subsydiowania przewyższyły poziom *de minimis* określony w art. 14 ust. 5 rozporządzenia podstawowego i wielkość przywozu subsydiowanego z tych krajów nie była nieistotna w rozumieniu art. 10 ust. 9 rozporządzenia podstawowego.
- (209) W odniesieniu do warunków konkurencji między produktami będącymi przedmiotem przywozu z Iranu, Pakistanu i Zjednoczonych Emiratów Arabskich a produktem podobnym dochodzenie wykazało, że producenci z tych krajów wykorzystują takie same kanały sprzedaży i sprzedają podobnym kategoriom klientów. W toku dochodzenia ustalono ponadto, że w okresie badanym przywóz z tych wszystkich krajów wykazywał tendencję wzrostową.
- (210) W związku z powyższym tymczasowo uznaje się, że spełnione zostały wszystkie kryteria określone w art. 8 ust. 3 rozporządzenia podstawowego i że przywóz z Iranu, Pakistanu i Zjednoczonych Emiratów Arabskich należy zbadać łącznie.

b) Wielkość przywozu objętego postępowaniem

- (211) Wielkość subsydiowanego przywozu do UE produktu objętego postępowaniem między rokiem 2006 a OD wzrosła ponad pięciokrotnie i w OD wyniosła 304 202 tony. Uściślając, przywóz z krajów, których dotyczy postępowanie, w latach 2006-2007 wzrósł o 20 %, w 2008 r. wzrósł o kolejne 270 punktów procentowych w porównaniu z 2007 r., a następnie między 2008 r. a OD wzrósł o 154 punkty procentowe.

Tabela 2

	2006	2007	2008	OD
Wielkość przywozu subsydiowanego (w tonach)	55 939	67 067	218 248	304 202
Wskaźnik (2006=100)	100	120	390	544
Udział przywozu subsydiowanego w rynku	2,1 %	2,3 %	7,6 %	10,2 %

Źródło: Eurostat

c) *Udział w rynku przywozu objętego postępowaniem*

- (212) Udział w rynku przywozu subsydiowanego z krajów, których dotyczy postępowanie, wynosił 2,1 % w 2006 r., a w okresie badanym wykazywał stały wzrost o 8 punktów procentowych. Uściślając, udział ten wzrósł o 0,2 punktu procentowego w latach 2006-2007, o kolejne 5,3 punktów procentowych w latach 2007-2008 i o 2,6 punktów procentowych między 2008 r. a OD. W OD udział w rynku przywozu subsydiowanego z krajów, których dotyczy postępowanie, wynosił 10,2 %.
- (213) Należy zauważyć, że ZEA weszły na rynek dopiero w 2007 r., ale udało im się szybko osiągnąć znaczny udział w rynku.

d) *Ceny*(i) *Zmiany cen*

- (214) Średnia cena importowa w okresie badanym spadła o 14 %, przy czym największy spadek nastąpił między 2008 r. a OD. Uściślając, średnia cena spadła o 1 % w 2007 r. i utrzymała się blisko tego poziomu w 2008 r., następnie spadła o kolejne 13 punktów procentowych w OD.

Tabela 3

	2006	2007	2008	OD
Cena importowa (EUR/t)	1 030	1 023	1 015	882
Wskaźnik (2006=100)	100	99	99	86

Źródło: Eurostat

(ii) *Podcięcie cenowe*

- (215) Zważywszy na fakt, że ceny i koszty produktu objętego postępowaniem podlegały znacznym wahaniom w OD, co kwartał zestawiano ceny sprzedaży i koszty oraz dokonywano obliczeń dotyczących podcięcia cenowego i zniżania cen w ujęciu kwartalnym.
- (216) Do celów analizy podcięcia cenowego średnie ważone ceny sprzedaży przemysłu unijnego dla klientów niepowiązanych na rynku unijnym dostosowane do poziomu *ex-works*, porównano z odpowiednimi średnimi ważonymi cenami importowymi w przywozie z krajów, których dotyczy postępowanie, dla pierwszego niezależnego klienta na rynku unijnym, określonymi na podstawie CIF z odpowiednią korektą uwzględniającą koszty ponoszone po przywozie oraz różnice w poziomie handlu.
- (217) Porównanie to wykazało, że w trakcie OD sprzedaż w Unii produktów będących przedmiotem przywozu subsydiowanego z ZEA doprowadziła do podcięcia cenowego w stosunku do przemysłu unijnego o 3,9 %. Sprzedaż w Unii produktów będących przedmiotem przywozu subsydiowanego z Iranu doprowadziła do podcięcia cenowego w stosunku do przemysłu unijnego o 3,2 %. Sprzedaż w Unii produktów będących przedmiotem przywozu subsydiowanego z Pakistanu doprowadziła do podcięcia cenowego w stosunku do przemysłu unijnego o 1,4 %. Średni ważony margines podcięcia cenowego krajów, których dotyczy postępowanie, w trakcie OD wynosi 3,2 %.

4.4. Sytuacja przemysłu unijnego

- (218) Zgodnie z art. 8 ust. 4 rozporządzenia podstawowego badanie wpływu przywozu subsydiowanego na przemysł unijny obejmowało ocenę wszystkich czynników ekonomicznych i wskaźników mających wpływ na stan przemysłu unijnego w okresie badanym.

(219) Jak wyjaśniono powyżej, ze względu na dużą liczbę producentów unijnych należało zastosować kontrolę wyrywkową. Do celów analizy szkody ustanowiono wskaźniki szkody na następujących dwóch poziomach:

- elementy makroekonomiczne (produkcja, moce produkcyjne, wielkość sprzedaży, udział w rynku, wzrost, zatrudnienie, wydajność, średnie ceny jednostkowe, wielkość marginesów dumpingu i poprawa sytuacji po wcześniejszym dumpingu) poddano ocenie na poziomie całkowitej produkcji unijnej na podstawie informacji zebranych od współpracujących producentów, a w odniesieniu do innych producentów unijnych zastosowano szacunki oparte na danych pochodzących ze skargi;
- w odniesieniu do producentów unijnych objętych próbą przeprowadzono analizę elementów mikroekonomicznych (zapasy, wynagrodzenia, rentowność, zwrot z inwestycji, przepływy pieniężne, zdolność do pozyskiwania kapitału i inwestycje) na podstawie ich informacji.

4.4.1. Elementy makroekonomiczne

a) Produkcja

(220) Produkcja unijna między rokiem 2006 a OD zmniejszyła się o 4 %. Uściślając, w 2007 r. wzrosła o 5 % do około 2 570 000 ton, w 2008 r. nastąpił jej gwałtowny spadek o 10 punktów procentowych w porównaniu z 2007 r. i między 2008 r. a OD nieznacznie wzrosła o 1 punkt procentowy, osiągając poziom 2 300 000 ton.

Tabela 4

	2006	2007	2008	OD
Produkcja (w tonach)	2 439 838	2 570 198	2 327 169	2 338 577
Wskaźnik (2006=100)	100	105	95	96

Źródło: odpowiedzi na pytania kwestionariusza i skarga

b) Moce produkcyjne i stopa wykorzystania mocy produkcyjnych

(221) Moce produkcyjne producentów unijnych wzrosły o 15 % w okresie badanym. Uściślając, wzrosły one o 1 % w 2007 r., o kolejne 5 punktów procentowych w 2008 r. i następnie aż o 9 punktów procentowych w OD.

Tabela 5

	2006	2007	2008	OD
Moce produkcyjne (w tonach)	2 954 089	2 971 034	3 118 060	3 385 738
Wskaźnik (2006=100)	100	101	106	115
Wykorzystanie mocy produkcyjnych	83 %	87 %	75 %	69 %
Wskaźnik (2006=100)	100	105	90	84

Źródło: odpowiedzi na pytania kwestionariusza i skarga

(222) Stopa wykorzystania mocy produkcyjnych w 2006 r. wynosiła 83 %, w 2007 r. wzrosła do 87 %, a następnie w 2008 r. spadła do 75 % i w OD wyniosła zaledwie 69 %. Spadająca w 2008 r. i w OD stopa wykorzystania mocy produkcyjnych odzwierciedla mniejszą produkcję i większe moce produkcyjne w tym okresie.

c) *Wielkość sprzedaży*

- (223) Wielkość sprzedaży prowadzonej przez producentów unijnych na rzecz niepowiązanych klientów na rynku UE w okresie badanym nieznacznie się zmniejszyła. Sprzedaż w 2007 r. wzrosła o 5 %, ale w następnym roku nieznacznie spadła, osiągając poziom niższy niż w 2006 r. i w OD była o 3 % niższa niż w 2006 r., wynosząc 2 100 000 ton. Z uwagi na ograniczoną wielkość zapasów rozwój sprzedaży ściśle odzwierciedla rozwój produkcji.

Tabela 6

	2006	2007	2008	OD
Sprzedaż w UE (w tonach)	2 202 265	2 318 567	2 171 203	2 133 787
Wskaźnik (2006=100)	100	105	99	97

Źródło: odpowiedzi na pytania kwestionariusza i skarga

d) *Udział w rynku*

- (224) W okresie badanym producenci unijni stracili 10 punktów procentowych udziału w rynku, który zmniejszył się z 85 % w 2006 r. do 75 % w OD. Ta utrata udziału w rynku odzwierciedla fakt, że pomimo wzrostu konsumpcji sprzedaż przemysłu unijnego w okresie badanym spadła o 3 %. Należy zauważyć, że tę tendencję spadkową odnotowano również w przypadku objętych próbą producentów unijnych.

Tabela 7

	2006	2007	2008	OD
Udział w rynku producentów unijnych	84,9 %	83,2 %	79,8 %	75,1 %
Wskaźnik (2006=100)	100	98	94	88

Źródło: odpowiedzi na pytania kwestionariusza, skarga i Eurostat

e) *Wzrost*

- (225) Między 2006 r. a OD konsumpcja w Unii wzrosła o 11 %, wielkość sprzedaży prowadzonej przez producentów unijnych na rynku UE spadła o 3 %, a udział w rynku producentów unijnych zmniejszył się o 10 punktów procentowych. Natomiast udział w rynku przywozu subsydiowanego w tym samym okresie wzrósł z 2,1 % do 10,2 %. Stwierdza się zatem, że producenci unijni nie mogli skorzystać z żadnego wzrostu na rynku.

f) *Zatrudnienie*

- (226) Poziom zatrudnienia producentów unijnych od 2006 r. do OD spadł o 15 %. Uściślając, liczba osób zatrudnionych znacząco się zmniejszyła z 2 400 w 2006 r. do 2 100 w 2007 r. lub o 13 % i utrzymała się blisko tego poziomu w 2008 r. i w OD. Spadek, jaki nastąpił w 2007 r., odzwierciedla wysiłki restrukturyzacyjne wielu producentów w UE.

Tabela 8

	2006	2007	2008	OD
Zatrudnienie (liczba osób)	2 410	2 100	2 060	2 057
Wskaźnik (2006=100)	100	87	85	85

Źródło: odpowiedzi na pytania kwestionariusza i skarga

g) *Wydajność*

- (227) Wydajność siły roboczej producentów unijnych mierzona jako produkcja (w tonach) na osobę zatrudnioną rocznie wzrosła w okresie badanym o 12 %. Dane te świadczą o tym, że spadek produkcji następował wolniej niż spadek poziomu zatrudnienia i wskazują na większą wydajność producentów unijnych. Jest to szczególnie wyraźne w 2007 r., gdy produkcja wzrosła, podczas gdy poziom zatrudnienia obniżył się, a wydajność była o 21 % wyższa niż w 2006 r.

Tabela 9

	2006	2007	2008	OD
Wydajność (w tonach na pracownika)	1 013	1 224	1 130	1 137
Wskaźnik (2006=100)	100	121	112	112

Źródło: odpowiedzi na pytania kwestionariusza i skarga

h) *Czynniki mające wpływ na ceny sprzedaży*

- (228) Średnie roczne ceny sprzedaży ustalone przez producentów unijnych na rynku UE dla niepowiązanych klientów pozostały stabilne w latach 2006-2008 na poziomie około 1 100 EUR za tonę. W OD średnioroczna cena sprzedaży spadła o 12 % i wyniosła 977 EUR za tonę. Średnioroczna cena sprzedaży nie odzwierciedla miesięcznych, ani nawet dziennych wahań cen PET na rynku europejskim (i światowym), ale uważa się, że w wystarczającym stopniu odzwierciedla ona tendencję w okresie badanym. Ceny sprzedaży PET zwykle zależą od trendów cenowych jego podstawowych surowców (głównie PTA i MEG), ponieważ stanowią one do 80 % całkowitego kosztu PET.

Tabela 10

	2006	2007	2008	OD
Cena jednostkowa na rynku UE (EUR/t)	1 110	1 105	1 111	977
Wskaźnik (2006=100)	100	100	100	88

Źródło: odpowiedzi na pytania kwestionariusza i skarga

- (229) Jak wskazano powyżej, ceny sprzedaży przemysłu unijnego zostały podcięte przez przywóz subsydiowany z krajów, których dotyczy postępowanie.

i) *Wielkość marginesu subsydiowania i poprawa sytuacji po wcześniejszym dumpingu i subsydiowaniu*

- (230) Wpływu rzeczywistego marginesu subsydiowania na przemysł unijny nie można uznać za nieistotny, jeżeli uwzględni się wielkość, udział w rynku i ceny przywozu z krajów, których dotyczy postępowanie. Należy przypomnieć, że od 2000 r. obowiązują środki antydumpingowe w odniesieniu do przywozu PET z Indii, Indonezji, Republiki Korei, Malezji, Tajwanu i Tajlandii oraz od 2004 r. z Chińskiej Republiki Ludowej. Od 2000 r. istniały również środki wyrównawcze dotyczące przywozu z Indii. Ze względu na fakt, że w okresie badanym w ramach niniejszego dochodzenia udział w rynku przemysłu unijnego zmniejszył się i zwiększyły się jego straty, nie można stwierdzić żadnej rzeczywistej poprawy sytuacji po wcześniejszym dumpingu i subsydiowaniu. Uważa się również, że produkcja unijna pozostaje podatna na szkodliwy wpływ subsydiowanego przywozu na rynek unijny.

4.4.2. Elementy mikroekonomiczne

a) Zapasy

- (231) Stan zapasów producentów objętych próbą na koniec okresu sprawozdawczego zmniejszył się o 22 % między rokiem 2006 a OD. Zauważono, że zapasy stanowią poniżej 5 % rocznej produkcji, a zatem znaczenie tego wskaźnika dla celów analizy szkody jest ograniczone.

Tabela 11

Sample	2006	2007	2008	OD
Stan zapasów na koniec okresu sprawozdawczego (w tonach)	61 374	57 920	46 951	47 582
Wskaźnik (2006=100)	100	94	77	78

Źródło: odpowiedzi na pytania kwestionariusza

b) Wynagrodzenia

- (232) Roczny koszt pracy wzrósł o 11 % w latach 2006-2007, a następnie spadł w 2008 r. o 2 punkty procentowe w porównaniu z 2007 r. i w OD o kolejne 9 punktów procentowych w porównaniu z 2008 r., osiągając taki sam poziom co w 2006 r. W ujęciu ogólnym koszty pracy pozostały zatem stabilne.

Tabela 12

Próba	2006	2007	2008	OD
Roczny koszt pracy (w EUR)	27 671 771	30 818 299	30 077 380	27 723 396
Wskaźnik (2006=100)	100	111	109	100

Źródło: odpowiedzi na pytania kwestionariusza

c) Rentowność i zwrot z inwestycji

- (233) W okresie objętym postępowaniem rentowność sprzedaży produktu podobnego prowadzonej przez producentów objętych próbą na rynku UE na rzecz klientów niepowiązanych, wyrażona jako odsetek sprzedaży netto, pozostała ujemna, a nawet spadła z -6,9 % do -7,5 %. Uściślając, sytuacja producentów objętych próbą pod względem rentowności poprawiła się w 2007 r., gdy straty netto stanowiły jedynie -1,5 % sprzedaży netto, ale w 2008 r. straty wzrosły gwałtownie do -9,3 %. Sytuacja uległa nieznacznej poprawie w OD.

Tabela 13

Próba	2006	2007	2008	OD
Rentowność UE (% sprzedaży netto)	-6,9 %	-1,5 %	-9,3 %	-7,5 %
Index (2006=100)	-100	-22	-134	-108
ROI (zysk w ujęciu procentowym wartości księgowej netto inwestycji)	-9,6 %	-3,1 %	-16,8 %	-12,3 %
Index (2006=100)	-100	-32	-175	-127

Źródło: odpowiedzi na pytania kwestionariusza

- (234) Zwrot z inwestycji („ROI”), wyrażony jako zysk w ujęciu procentowym wartości księgowej netto inwestycji, w znacznym stopniu odpowiadał tendencji dotyczącej rentowności. Wzrósł z poziomu – 9,6 % w 2006 r. do – 3,1 % w 2007 r. Następnie spadł do – 16,8 % w 2008 r. i ponownie wzrósł w OD do – 12,3 %. W ujęciu ogólnym zwrot z inwestycji pozostał ujemny, a w badanym okresie pogorszył się o 2,7 punktu procentowego.

d) *Przepływ środków pieniężnych i zdolność do pozyskiwania kapitału*

- (235) Przepływ środków pieniężnych netto z działalności operacyjnej w 2006 r. miał wartość ujemną równą 18,5 mln EUR. W 2007 r. znacznie się poprawił i uzyskał wartość dodatnią równą 19,5 mln EUR, ale w 2008 r. bardzo się pogorszył (– 42 mln EUR), a następnie osiągnął wartość ujemną równą – 11 mln EUR w OD. W ujęciu ogólnym przepływ środków pieniężnych w badanym okresie poprawił się, chociaż pozostał ujemny.
- (236) Nie było oznak trudności w pozyskiwaniu kapitału ze strony przemysłu unijnego, głównie z uwagi na fakt, że niektórzy producenci połączyli się w większe grupy.

Tabela 14

Próba	2006	2007	2008	OD
Przepływ środków pieniężnych (w EUR)	– 18 453 130	19 478 426	– 42 321 103	– 11 038 129
Wskaźnik (2006=100)	– 100	206	– 229	– 60

Źródło: odpowiedzi na pytania kwestionariusza

e) *Inwestycje*

- (237) Roczne inwestycje przedsiębiorstw objętych próbą w produkcję produktu podobnego zmalały o 34 % w latach 2006-2007, o kolejne 59 punktów procentowych w latach 2007-2008, a następnie w OD zmniejszyły się nieznacznie w porównaniu z 2008 r. W ujęciu ogólnym w badanym okresie inwestycje zmniejszyły się o 96 %. Ostry spadek inwestycji można częściowo wyjaśnić faktem, że w latach 2006 i 2007 w celu zwiększenia mocy produkcyjnych dokonano zakupów nowych linii produkcyjnych.

Tabela 15

Próba	2006	2007	2008	OD
Inwestycje netto (w EUR)	98 398 284	64 607 801	6 537 577	4 298 208
Wskaźnik (2006=100)	100	66	7	4

Źródło: odpowiedzi na pytania kwestionariusza

4.5. **Wnioski dotyczące szkody**

- (238) Analiza danych makroekonomicznych pokazuje, że producenci unijni w okresie badanym zmniejszyli swoją produkcję i sprzedaż. Chociaż odnotowany spadek nie był sam w sobie radykalny, należy przyjrzeć mu się w kontekście zwiększonego popytu między rokiem 2006 i OD, który spowodował spadek udziału producentów unijnych w rynku o 10 punktów procentowych do 75 %.

- (239) Jednocześnie odpowiednie wskaźniki mikroekonomiczne pokazują wyraźne pogorszenie sytuacji gospodarczej producentów unijnych objętych próbą. Rentowność i zwrot z inwestycji pozostały ujemne i w ujęciu ogólnym zmniejszyły się dodatkowo między rokiem 2006 i OD. Przepływ środków pieniężnych, pomimo ogólnych pozytywnych zmian, w OD również pozostał ujemny.
- (240) W związku z powyższym stwierdza się tymczasowo, że przemysł unijny odniósł istotną szkodę w rozumieniu art. 8 ust. 4 rozporządzenia podstawowego.

5. ZWIĄZEK PRZYCZYNOWY

5.1. Wprowadzenie

- (241) Zgodnie z art. 8 ust. 5 i art. 8 ust. 6 rozporządzenia podstawowego Komisja zbadała, czy przywóz subsydiowany przyniósł szkodę przemysłowi unijnemu w stopniu umożliwiającym jej klasyfikację jako istotną. Znane czynniki inne niż subsydiowany przywóz, które mogły w tym samym czasie przynieść szkodę przemysłowi unijnemu, zostały również zbadane w celu upewnienia się, że szkody wyrządzonej przez te czynniki nie można przypisać subsydiowanemu przywózowi.

5.2. Wpływ subsydiowanego przywozu

- (242) Między rokiem 2006 a OD wielkość subsydiowanego przywozu produktu objętego postępowaniem wzrosła ponad pięciokrotnie do 304 200 ton, a jego udział w rynku wzrósł o prawie 8 punktów procentowych (z 2,1 % do 10,2 %). Jednocześnie przemysł unijny stracił około 10 punktów procentowych udziału w rynku (z 84,9 % do 72,1 %). Średnia cena w ramach tego przywozu zmalała między rokiem 2006 a OD i pozostała niższa od średniej ceny stosowanej przez producentów unijnych.
- (243) Jak wskazano powyżej w motywie (217) podcięcie cenowe spowodowane przez przywóz subsydiowany wynosiło średnio 3,2 %. Nawet jeżeli podcięcie cenowe wynosiło poniżej 4 %, nie można uznać go za nieznaczne, z uwagi na fakt, że PET jest towarem, a konkurencja odbywa się głównie poprzez cenę.
- (244) Irański eksporter twierdził, że przywóz PET z Iranu nie mógł wyrządzić unijnemu przemysłowi istotnej szkody ze względu na to, że poziom tego przywozu tylko nieznacznie przekraczał próg *de minimis* dla przywozu. W OD przywóz z Iranu, mając udział w rynku w wysokości 1,9 %, przekraczał jednak próg *de minimis* określony w rozporządzeniu podstawowym. Ponadto ceny towarów przywożonych z Iranu podcinały ceny sprzedaży przemysłu unijnego. W świetle powyższego odrzuca się argument podniesiony przez eksportera z Iranu
- (245) Biorąc pod uwagę podcięcie cenowe w stosunku do przemysłu unijnego przez przywóz z krajów, których dotyczy postępowanie, uznaje się, że ten subsydiowany przywóz wywierał zniżkową presję na ceny, uniemożliwiając przemysłowi unijnemu utrzymanie cen sprzedaży na poziomie koniecznym do pokrycia jego kosztów i osiągnięcia zysku. W związku z tym uznaje się, że istnieje związek przyczynowy między przedmiotowym przywozem a szkodą poniesioną przez przemysł unijny.

5.3. Wpływ innych czynników

5.3.1. Działalność wywozowa przemysłu unijnego

- (246) Jedna zainteresowana strona twierdziła, że szkodę spowodowała słaba aktywność wywozowa producentów unijnych. Jak można zaobserwować w poniższej tabeli wielkość wywozu przemysłu unijnego wzrosła w badanym okresie o 11 %. Poziom cen eksportowych obniżył się w tym samym okresie o 10 %, co dało stałą wartość sprzedaży eksportowej w badanym okresie. W związku z tym nic nie wskazuje na to, aby wynik wywozu przyczynił się do szkody poniesionej przez przemysł unijny.

Tabela 16

Przemysł unijny	2006	2007	2008	OD
Sprzedaż eksportowa (w tonach)	25 677	24 103	23 414	28 504
Wskaźnik (2006=100)	100	94	91	111
Sprzedaż eksportowa (w EUR)	28 473 679	27 176 204	25 109 209	28 564 676
Wskaźnik (2006=100)	100	95	88	100
Cena eksportowa (EUR/tonę)	1 109	1 128	1 072	1 002

Źródło: odpowiedzi na pytania kwestionariusza

- (247) Inna zainteresowana strona twierdziła, że ceny unijnego przemysłu na rynku UE były sztucznie zawyżone. Według tej zainteresowanej strony dowodzi tego fakt, że ceny na rynku UE pozostały stabilne, podczas gdy ceny sprzedaży eksportowej spadły. Dochodzenie wykazało jednak, że średnie roczne ceny sprzedaży unijnego przemysłu na rynku UE spadły o 12 % w okresie badanym, równoległe do spadku cen wywozu w tym samym okresie. Argument ten zostaje zatem odrzucony.

5.3.2. Przywóz z państw trzecich

a) Republika Korei

- (248) Republika Korei podlega cłom antydumpingowym od 2000 r. Dwa przedsiębiorstwa koreańskie są jednak objęte stawką celną 0 %, a podczas dochodzenia ustalono, że przywóz z Republiki Korei pozostaje na wysokim poziomie, znacznie wzrastając w badanym okresie. Przywóz z Korei wzrósł o prawie 150 % między rokiem 2006 a OD, a odpowiadający mu udział w rynku wzrósł z 3,5 % w 2006 r. do 7,7 % w OD.

Tabela 17

	2006	2007	2008	OD
Wielkość przywozu z Korei Południowej (w tonach)	94 023	130 994	177 341	231 107
Wskaźnik (2006=100)	100	139	189	246
Udział przywozu z Korei Południowej w rynku	3,5 %	4,5 %	6,2 %	7,7 %
Cena importowa (EUR/tonę)	1 084	1 071	1 063	914

Źródło: Eurostat

- (249) Średnia cena w przywozie z Korei pozostała ogólnie nieco poniżej średnich cen producentów unijnych. Koreańskie ceny były jednak wyższe od średnich cen z krajów, których dotyczy postępowanie. W związku z tym, chociaż nie można wykluczyć, że przywóz z Republiki Korei przyczynił się do szkody poniesionej przez przemysł unijny, jego wkład był ograniczony i uznaje się, że nie naruszył ustalonego związku przyczynowego odnoszącego się do subsydiowanego przywozu z krajów, których dotyczy postępowanie.

- (250) Irański eksporter twierdził, że wzrost przywozu z Iranu był spowodowany spadkiem przywozu z Korei Południowej, nie odbył się zatem kosztem europejskich producentów. Dane Eurostatu wskazują jednak na równoległy, stały wzrost przywozu z obu państw w okresie badanym. Nie można zatem stwierdzić, by przywóz z Iranu wyłącznie zastępował przywóz z Korei Południowej.

b) *Inne kraje*

- (251) Przywóz z innych krajów odbywał się średnio po znacznie wyższych cenach od średnich cen sprzedaży producentów unijnych. Ponadto udział tego przywozu w rynku w badanym okresie zmalał. W związku z tym przywozu tego nie uznaje się za możliwą przyczynę szkody poniesionej przez przemysł unijny.

Tabela 18

	2006	2007	2008	OD
Wielkość przywozu z innych krajów (w tonach)	259 438	296 418	185 286	210 772
Wskaźnik (2006=100)	100	114	71	81
Udział przywozu z innych krajów w rynku	9,6 %	10,1 %	6,5 %	7,0 %
Cena importowa (EUR/tonę)	1 176	1 144	1 194	1 043

Źródło: Eurostat

5.3.3. *Konkurencja ze strony niewspółpracujących producentów w Unii*

- (252) Niektóre zainteresowane strony twierdziły, że szkodę poniesioną przez przemysł unijny spowodowała konkurencja ze strony niewspółpracujących producentów w Unii. Pięciu producentów unijnych nie współpracowało w niniejszym postępowaniu. Jeden z nich zaprzestał produkcji już w OD, podczas gdy dwóch innych zaprzestało jej wkrótce po nim. Wielkość sprzedaży niewspółpracujących producentów oszacowano na podstawie informacji przedstawionych w skardze. Na podstawie dostępnych informacji wydaje się, że udział tych producentów w rynku zmalał z 20,5 % w 2006 r. do 16 % w OD. W ramach dochodzenia nie wskazano żadnego dowodu, że zachowanie tych producentów naruszyło związek przyczynowy między subsydiowanym przywozem a ustaloną szkodą poniesioną przez przemysł unijny.

Tabela 19

Niewspółpracujący producenci w UE	2006	2007	2008	OD
Sprzedaż w UE (w tonach)	554 329	493 363	356 581	478 282
Wskaźnik (2006=100)	100	89	64	86
Udział w rynku	20,5 %	16,8 %	12,4 %	16,0 %

Źródło: skarga

5.3.4. *Pogorszenie koniunktury gospodarczej*

- (253) Kryzys finansowy i gospodarczy z 2008 r. spowodował wzrost rynku wolniejszy od oczekiwanego i inny niż wzrost występujący zazwyczaj, w porównaniu z początkiem lat 2000, gdy można było zaobserwować roczne stopy wzrostu wynoszące około 10 %. W 2008 r. po raz pierwszy wystąpiło zmniejszenie popytu na PET. Miało ono wyraźny wpływ na ogólne wyniki przemysłu unijnego.

- (254) Większy przywóz subsydiowany z krajów, których dotyczy postępowanie, powodujący podcięcie cenowe w stosunku do przemysłu unijnego, zastrzył jeszcze negatywny wpływ pogorszenia koniunktury gospodarczej i zmniejszenia popytu. Nawet jeżeli uzna się więc, że pogorszenie koniunktury gospodarczej przyczyniło się do szkody w okresie rozpoczynającym się w ostatnim kwartale 2008 r., w żaden sposób nie umniejsza to znaczenia szkodliwych skutków taniego subsydiowanego przywozu na rynek UE przez cały okres badany. Nawet w sytuacji malejącej sprzedaży przemysł unijny powinien być w stanie utrzymać możliwy do przyjęcia poziom cen i ograniczyć w ten sposób negatywny wpływ jakiegokolwiek spadku we wzroście konsumpcji, ale jedynie przy braku nieuczciwej konkurencji ze strony taniego przywozu na rynek.
- (255) Pogorszenie koniunktury gospodarczej nie ma również żadnego wpływu na szkodę poniesioną i zauważoną już przed ostatnim kwartałem 2008 r.
- (256) W związku z tym pogorszenie koniunktury gospodarczej należy uznać za element, który przyczynił się do szkody poniesionej przez przemysł unijny dopiero począwszy od ostatniego kwartału 2008 r., a z uwagi na jego światowy charakter nie można go uznać za możliwy przyczynę naruszającą związek przyczynowy między szkodą poniesioną przez przemysł unijny a subsydiowanym przywozem z krajów, których dotyczy postępowanie.

5.3.5. Położenie geograficzne

- (257) Niektóre zainteresowane strony twierdziły, że szkodę poniesioną przez przemysł wspólnotowy spowodowała przede wszystkim niekorzystna lokalizacja przynajmniej niektórych producentów unijnych (tj. daleko od portu, przez co ponoszą dodatkowe zbędne koszty transportu surowców i produktu końcowego).
- (258) W odniesieniu do powyższego argumentu uznaje się, że położenie w miejscu, do którego nie ma łatwego dostępu względnie tańszymi środkami transportu jest w pewnym stopniu niekorzystne pod względem kosztów dostawy zarówno surowców od dostawców, jak i produktu końcowego do klientów. Jednak dochodzenie i zweryfikowane dane przekazane przez producentów unijnych objętych próbą (dwóch z nich ma siedzibę blisko portu i dwóch w głębi kraju) nie pokazały znaczącej współzależności między położeniem geograficznym a wynikami gospodarczymi producentów unijnych. W rzeczywistości ustaloną szkodę ponieśli również producenci mający siedzibę blisko portu.
- (259) W związku z tym stwierdza się, że położenie geograficzne nie przyczyniło się istotnie do szkody poniesionej przez przemysł unijny.

5.3.6. Integracja pionowa

- (260) Niektóre zainteresowane strony twierdziły, że szkodę poniesioną przez przemysł unijny spowodował fakt, że wielu producentów unijnych nie jest zintegrowanych pionowo (pod względem produkcji PTA), a zatem znajduje się w niekorzystnej sytuacji pod względem kosztów w stosunku do eksporterów zintegrowanych. Zweryfikowane dane przekazane przez producentów unijnych objętych próbą nie pokazały znaczącej współzależności między integracją pionową produkcji PTA a wynikami gospodarczymi producentów unijnych.
- (261) W związku z tym stwierdza się, że brak integracji pionowej produkcji PTA nie przyczynił się do szkody poniesionej przez przemysł unijny.

5.4. Wnioski w sprawie związku przyczynowego

- (262) Na podstawie zbieżności czasowej z jednej strony wzrostu przywozu subsydiowanego z krajów, których dotyczy postępowanie, wzrostu udziału w rynku i stwierdzonego podcięcia cenowego oraz z drugiej strony pogorszenia sytuacji producentów unijnych nasuwa się wniosek, że subsydiowany przywóz spowodował istotną szkodę dla przemysłu unijnego w rozumieniu art. 8 ust. 5 rozporządzenia podstawowego.
- (263) Analizie poddano inne czynniki, ale uznano, że nie naruszają one związku przyczynowego między skutkami subsydiowanego przywozu a szkodą poniesioną przez przemysł unijny. Przywóz z Republiki Korei mógł przyczynić się do szkody poniesionej przez przemysł unijny, ale z uwagi na niewielką różnicę w cenie między tym przywozem a ceną na rynku Unii uznaje się, że nie narusza on ustalonego związku przyczynowego z subsydiowanym przywozem z krajów, których dotyczy postępowanie. Z uwagi na malejący udział w rynku i wysoki poziom cen nie ma dowodu, że przywóz z innych państw trzecich przyczynił się do szkody poniesionej przez przemysł unijny. Ponadto żaden z innych znanych czynników, tj. wyniki wywozu realizowanego przez przemysł unijny, konkurencja ze strony innych producentów unijnych, pogorszenie koniunktury gospodarczej, położenie geograficzne i brak integracji pionowej, nie przyczynił się do szkody poniesionej przez przemysł unijny w zakresie, w jakim naruszałoby to związek przyczynowy.
- (264) Na podstawie powyższej analizy, która we właściwy sposób wyodrębniła i oddzieliła skutki wszystkich znanych czynników mających wpływ na sytuację przemysłu unijnego od szkodliwych skutków subsydiowanego przywozu, stwierdza się tymczasowo, że przywóz z krajów, których dotyczy postępowanie, wyrządził istotną szkodę przemysłowi unijnemu w rozumieniu art. 8 ust. 5 rozporządzenia podstawowego.

6. INTERES UNII

(265) Zgodnie z art. 31 rozporządzenia podstawowego Komisja zbadała, czy pomimo sformułowania wniosków o subsydiowaniu, szkodach i związku przyczynowym istnieją jakiegokolwiek istotne powody, aby stwierdzić, że wprowadzenie odpowiednich środków w tym konkretnym przypadku nie leży w interesie Unii. W tym celu oraz zgodnie z art. 31 ust. 1 rozporządzenia podstawowego Komisja rozważyła prawdopodobny wpływ możliwych środków na wszystkie zaangażowane strony, jak również prawdopodobne skutki zaniechania przyjęcia środków.

(266) Komisja rozesłała kwestionariusze do niezależnych importerów, dostawców surowców, użytkowników i ich zrzeszeń. Ogółem wysłano ponad 50 kwestionariuszy, ale w wyznaczonym terminie otrzymano zaledwie 13 odpowiedzi. Ponadto 22 użytkowników zgłosiło się później, w trakcie postępowania. Przesłali oni pisma, w których wyrazili swój sprzeciw wobec wszelkich możliwych środków w tej sprawie.

6.1. Interes przemysłu unijnego i innych producentów unijnych

(267) Oczekuje się, że nałożenie środków na przywóz z krajów, których dotyczy postępowanie, zapobiegnie dalszym zakłóceniom na rynku i tłumieniu cen oraz przywróci uczciwą konkurencję. To z kolei powinno pozwolić na poprawę sytuacji przemysłu unijnego poprzez wzrost cen, wielkości sprzedaży i udziału w rynku.

(268) W przypadku braku środków oczekuje się, że nadal będzie wzrastał przywóz z krajów, których dotyczy postępowanie, po niskich cenach powodujących podcięcie cenowe w stosunku do przemysłu unijnego. W takim przypadku przemysł unijny nie będzie miał możliwości poprawy swojej sytuacji. Biorąc pod uwagę złą sytuację finansową przemysłu unijnego, można się spodziewać większej liczby zamknięć zakładów, co spowoduje spadek zatrudnienia.

(269) Nie istnieją żadne przesłanki świadczące o tym, że interesy innych producentów w Unii, którzy nie współpracowali aktywnie w ramach dochodzenia, są odmienne od interesów przemysłu unijnego.

(270) Irańskie przedsiębiorstwo twierdziło, że wprowadzenie środków nie pomogłoby unijnemu przemysłowi, ponieważ doprowadziłoby wyłącznie do nowych inwestycji w innych państwach eksportujących. Nie można zaakceptować tego argumentu, ponieważ przy takim założeniu nigdy nie można byłoby wprowadzać środków wyrównawczych w odniesieniu do produktów, w przypadku których inwestycje mogą być przesunięte do innych państw. Oznaczałoby to także odmowę ochrony przed nieuczciwym handlem tylko z powodu możliwości pojawienia się nowych konkurentów z innych państw trzecich.

(271) Ta sama zainteresowana strona twierdziła, że żadne środki nie mogą zmienić strukturalnej przewagi konkurencyjnej przemysłu produkującego PET w Azji i na Środkowym Wschodzie nad przemysłem produkującym PET w UE. Argument ten nie został jednak poparty dostatecznymi dowodami. Należy zauważyć, że niektórzy spośród producentów unijnych objętych próbą, którzy są zintegrowani pionowo, są także w trudnej sytuacji finansowej. Ponadto, nawet gdy występowały możliwe przewagi konkurencyjne (na przykład ze względu na tańszy dostęp do surowców), producenci eksportujący nadal otrzymywali subsydia stanowiące podstawę środków wyrównawczych.

(272) W związku z powyższym stwierdza się tymczasowo, że wprowadzenie środków wyrównawczych w oczywisty sposób leżałoby w interesie przemysłu unijnego.

6.2. Interes niepowiązanych importerów w Unii

(273) Jak wskazano powyżej, zastosowano kontrolę wrywkową w stosunku do niepowiązanych importerów i spośród dwóch przedsiębiorstw objętych próbą tylko jeden podmiot importujący (Global Services International – G.S.I.) w pełni współpracował w ramach niniejszego dochodzenia, przedstawiając odpowiedź na kwestionariusz. Przywóz zadeklarowany przez podmiot współpracujący stanowi dużą część całego przywozu z krajów, których dotyczy postępowanie, w OD. Zamówienia na przywóz PET stanowią większość działalności G.S.I. Biorąc pod uwagę, że podmiot ten działa na zasadzie prowizji, nałożenie jakichkolwiek ceł nie powinno mieć znaczącego wpływu na jego wyniki, ponieważ ewentualny wzrost faktycznych cen importowych pokryją prawdopodobnie jego klienci.

(274) Żaden inny importer nie przedstawił odpowiednich informacji. Biorąc pod uwagę, że nie zaprzestano przywozu z innych krajów, w których obowiązują obecnie środki antidumpingowe lub wyrównawcze, oraz że możliwy jest przywóz z krajów, które nie dotyczą żadne środki ochrony handlu (np. Oman, Stany Zjednoczone, Brazylia), uznaje się, że importerzy mogą przywozić produkty z tych krajów.

(275) W związku z powyższym stwierdza się tymczasowo, że wprowadzenie środków tymczasowych nie będzie miało żadnego znaczącego negatywnego wpływu na interesy importerów w UE.

6.3. Interesy dostawców surowców w Unii

(276) Trzech dostawców surowców (dwóch dostawców PTA i jeden dostawca MEG) współpracowało w ramach dochodzenia, przedstawiając odpowiedź na kwestionariusz w wyznaczonym terminie. Liczba pracowników tych dostawców zatrudnionych w zakładach europejskich i zaangażowanych w produkcję PTA/MEG wynosiła około 700 osób.

- (277) Współpracujący producenci PTA odpowiadają około 50 % zakupów PTA dokonywanych przez producentów unijnych objętych próbą. Producenci PTA są silnie zależni od sytuacji producentów PET, którzy są ich głównymi klientami. Niskie ceny PET przekładają się na niskie ceny PTA oraz niższe marże dla producentów PTA. Należy zauważyć, że trwa dochodzenie antydumpingowe i antysubsydjne w odniesieniu do przywozu PTA pochodzącego z Tajlandii, co oznacza, że unijni producenci PTA mogą być również narażeni na nieuczciwą konkurencję ze strony przywozu z Tajlandii. W związku z powyższym uznaje się, że zastosowanie środków wobec subsydiowanego przywozu PET będzie korzystne dla producentów PTA.
- (278) Jeżeli chodzi o współpracującego dostawcę MEG, MEG stanowi mniej niż 10 % jego całkowitego obrotu. Należy zauważyć w odniesieniu do MEG, że PET nie jest ani jedynym, ani nawet głównym z możliwych zastosowań MEG, zaś producenci MEG są w mniejszym stopniu uzależnieni od sytuacji w przemyśle PET. Trudności w przemyśle PET mogą jednak wywierać pewien ograniczony wpływ na dostawców MEG, przynajmniej w perspektywie krótko- i średnioterminowej.
- (279) W związku z powyższym stwierdza się tymczasowo, że nałożenie środków na subsydiowany przywóz z krajów, których dotyczy postępowanie, leżałoby w interesie dostawców surowców.
- #### 6.4. Interes użytkowników
- (280) PET będący przedmiotem niniejszego postępowania (tj. o liczbie lepkościowej co najmniej 78 ml/g, tzw. „PET butelkowy”) jest najczęściej używany do produkcji butelek na wodę i inne napoje. Wykorzystywanie PET do produkcji innych opakowań (na środki spożywcze w postaci stałej lub detergenty) oraz opakowań papierowych, choć coraz częstsze, wciąż jeszcze jest stosunkowo ograniczone. Produkcja butelek z PET przebiega w dwóch etapach: (i) najpierw przygotowuje się preformę poprzez wstrzyknięcie PET do formy, następnie (ii) preformę się rozgrzewa i wydmuchuje się z niej butelkę. Wytwarzanie butelek może być procesem zintegrowanym (tzn. to samo przedsiębiorstwo kupuje PET, produkuje preformę i wydmuchuje butelkę) lub ograniczonym do drugiego etapu (wydmuchiwanie butelki z preformy). Preformy można stosunkowo łatwo przewozić, ponieważ są małe i zwarte, natomiast butelki są niestabilne i ich transport, ze względu na rozmiar, jest bardzo kosztowny.
- (281) Butelki PET są napełniane wodą lub innymi napojami przez rozlewnie. Rozlewnie są często zaangażowane w przemysł PET albo przez zintegrowaną produkcję butelek albo poprzez zawieranie umów o przerób z przetwórcami lub wytwórcami butelek, dla których negocjują oni cenę PET z producentem (miękką umowa o przerób usługowy – „soft tolling”) lub nawet sami kupują PET na własne butelki (twarda umowa o przerób usługowy – „hard tolling”).
- (282) Można zatem wyróżnić dwie grupy użytkowników:
- przetwórcy lub wytwórcy butelek – którzy kupują PET bezpośrednio od producentów, przetwarzają go na preformy (lub butelki) i sprzedają do dalszego przetwarzania (lub napełnienia), oraz
 - rozlewnie – które kupują PET dla wytwórców butelek/przetwórców („hard tolling”), którym zleciły podwykonawstwo lub negocjują cenę, za jaką taki przetwórcza lub wytwórca butelek zakupi PET („soft tolling”).
- a) Przetwórcy
- (283) Producenci preform są głównymi użytkownikami tzw. PET butelkowego. Czterech przetwórców, którzy odpowiadają za 16 % konsumpcji unijnej w OD, w pełni współpracowało w ramach dochodzenia (tj. przedstawili kompletne odpowiedzi na kwestionariusz w wyznaczonym terminie). Jak wspomniano powyżej, znaczna liczba przetwórców zgłosiła się później w trakcie postępowania i wyraziła swój sprzeciw, nie podając jednak żadnych wiarygodnych danych odnośnie do ich konsumpcji. Współpracujący podmiot importujący twierdził podczas przesłuchania, że ponad 80 % użytkowników z UE jest przeciwnych wprowadzeniu środków. Informacje te nie zostały jednak uzasadnione w wystarczający sposób i nie można ich było zweryfikować.
- (284) Europejskie Stowarzyszenie Przetwórców Tworzyw Sztucznych (EuPC) oświadczyło podczas przesłuchania, że przyjmuje neutralne stanowisko wobec niniejszego postępowania. Chociaż niektórzy członkowie tego stowarzyszenia są przeciwni wszelkim środkom, obecny poziom cen PET na rynku europejskim nie zapewnia stabilności przedsiębiorstwom zajmującym się przetwarzaniem PET. Przedsiębiorstwa zajmujące się przetwarzaniem PET (również reprezentowane przez EuPC) są raczej zwolennikami środków. Na późniejszym etapie dochodzenia Stowarzyszenie zmieniło jednak swoje stanowisko i wyraziło sprzeciw wobec wprowadzenia środków. Zdaniem Stowarzyszenia wprowadzenie środków obciążałoby nadmiernymi kosztami unijny przemysł przetwórstwa tworzyw sztucznych, złożony głównie z małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP). Stowarzyszenie twierdziło, że MŚP nie poradzą sobie z wyższymi cenami PET, co zmusi je do zaprzestania działalności lub zachęci do przeniesienia się poza UE. Nie dostarczono na tym etapie dowodów na poparcie tych argumentów.
- (285) Całkowita liczba pracowników zatrudnionych przez współpracujących przetwórców wynosi 1 300 osób, natomiast liczba pracowników zadeklarowana przez przetwórców, którzy zgłosili się później w trakcie postępowania, to kolejne 6 000 osób. Podmiot importujący i jego klienci wskazali podczas przesłuchania, że przetwórcy zatrudniają około 20 000 osób. Informacje dotyczące zatrudnienia wciąż nie zostały zweryfikowane.

- (286) Z dostępnych informacji wynika, że PET wykorzystywany do produkcji preform stanowi 70-80 % całkowitych kosztów produkcji przetwórców. Jest on zatem głównym składnikiem kosztów dla tych przedsiębiorstw. Na tym etapie postępowania wykazano, że współpracujący przetwórcy ponoszą już pewne straty. Biorąc pod uwagę, że większość przetwórców to małe i średnie przedsiębiorstwa lokalne, w perspektywie krótko- i średnioterminowej mogą oni mieć ograniczone możliwości przeniesienia jakiegokolwiek wzrostu kosztów na klientów, zwłaszcza jeżeli ich klient (rozlewnia) jest stosunkowo dużym graczem na rynku o znacznie lepszej pozycji negocjacyjnej. Umowy o sprzedaż preform lub butelek (zazwyczaj negocjowane co rok) często uwzględniają jednak mechanizm pozwalający na dostosowanie warunków do zmian cen PET.
- (287) Przetwórcy i współpracujący podmiot importujący utrzymywali, że wprowadzenie środków spowoduje, że niektórzy więksi wytwórcy preform przeniosą swoje znormalizowane linie produkcyjne do krajów sąsiednich z UE. Biorąc pod uwagę, że koszt transportu preform na ograniczoną odległość jest względnie niski, proces ten już w pewnym stopniu zachodzi. W chwili obecnej wydaje się jednak, że takie względy jak bliska odległość od klienta lub elastyczność dostaw wciąż przeważają nad korzyściami, jakie mogą zaproponować kraje sąsiednie. Ponieważ proponowane środki są umiarkowane, stwierdza się tymczasowo, że korzyści wynikające z produkcji preform poza UE nie powinny przeważać nad obecnymi słabymi stronami takiego rozwiązania. Ponadto ze względu na koszty transportu oczekuje się, że przeniesienie produkcji za granicę będzie alternatywą tylko dla tych przedsiębiorstw, których klienci prowadzą działalność blisko granic UE, a nie dla przetwórców, którzy mają klientów w innych częściach UE.
- (288) Przetwórcy i współpracujący podmiot importujący utrzymywali również, że środki mogą przynieść producentom PET jedynie krótkotrwałą ulgę. Twierdzili oni, że w perspektywie średnio- i długoterminowej, po tym jak wytwórcy preform przeniosą swoją działalność poza UE, na rynku UE nie będzie wystarczającego zapotrzebowania na producentów PET i spadające ceny w końcu zmuszą producentów PET do zamykania zakładów lub przenoszenia produkcji poza UE. Biorąc pod uwagę powody przedstawione w poprzednim punkcie oraz fakt, że przeniesienie produkcji poza UE jest wstępnie rozważane przez wytwórców preform, ale nie jest jeszcze konieczne z ekonomicznego punktu widzenia, istnieje niewielkie prawdopodobieństwo, aby taki scenariusz został zrealizowany.
- (289) Nie można zatem wykluczyć tymczasowo, że nałożenie środków będzie miało znaczący wpływ na koszty produkcji przetwórców. Ze względu na brak pewności co do możliwości przeniesienia wzrostu kosztów przez wytwórców preform lub butelek na klientów, tymczasowo nie można jednak wyraźnie określić wpływu środków na rentowność i ogólne wyniki przetwórców.
- b) *Rozlewnie*
- (290) Sześć rozlewni, w tym filie takich spółek, jak Coca-Cola Co., Nestle Waters, Danone i Orangina, współpracowało w ramach dochodzenia, tj. przedstawiło kompletne odpowiedzi na kwestionariusz w wyznaczonym terminie. Stanowią one około 11 % unijnej konsumpcji PET w OD. Informacje przekazano w formacie, który nie pozwala na łatwe ustalenie liczby pracowników bezpośrednio zaangażowanych w produkcję z wykorzystaniem PET. Tymczasowo szacuje się jednak, że liczba ta wynosi około 6 000 osób. Na podstawie dostępnych informacji szacuje się, że w całym przemyśle rozlewniczym w Unii zatrudnionych jest 40 000 - 60 000 pracowników, którzy są bezpośrednio zaangażowani w produkcję z wykorzystaniem PET.
- (291) Z informacji tych wynika również, że koszt PET stanowi 1-14 % łącznych kosztów współpracujących rozlewni, w zależności od kosztów innych składników używanych przez nich do produkcji. Dostępne informacje wskazują, że PET staje się coraz bardziej istotnym składnikiem kosztów dla producentów wody mineralnej (w szczególności nieposiadającej marki), natomiast dla niektórych rozlewni napojów bezalkoholowych ma on marginalne znaczenie. Z informacji zawartych w aktach sprawy wynika, że w niektórych przypadkach koszt PET może stanowić nawet 20 % końcowej ceny wody mineralnej dla konsumentów. Szacuje się, że średnio koszt PET może stanowić do 10 % łącznych kosztów rozlewni.
- (292) W związku z powyższym uznaje się, że jakkolwiek wzrost cen PET wynikający z nałożenia proponowanych środków będzie miał jedynie ograniczony wpływ (wzrost kosztów o mniej niż 2 %) na ogólną sytuację rozlewni, nawet jeżeli, jak twierdzą, będą one miały trudności w przeniesieniu wzrostu kosztów na swoich klientów. Taki scenariusz nie jest jednak prawdopodobny, przynajmniej w perspektywie średnioterminowej.
- ### 6.5. Niedobór dostaw PET
- (293) Kilka zainteresowanych stron utrzymywało, że nałożenie środków spowoduje niedobór PET na rynku UE oraz że producenci unijni nie mają wystarczających mocy produkcyjnych, aby sprostać istniejącemu popytowi.
- (294) Należy zauważyć w tym względzie, że producenci unijni wykorzystywali w OD zaledwie 69 % swoich mocy produkcyjnych i posiadają wystarczające wolne moce produkcyjne, aby w razie konieczności zastąpić przywóz z krajów, których dotyczy postępowanie. Cło nie powinno jednak mieć na celu zniechęcenia do przywozu, a jedynie przywrócenie uczciwej konkurencji na rynku. Ponadto dostępne są również inne źródła dostaw.

- (295) Co więcej, oczekuje się, że przemysł przetwarzania PET zwiększyłby produkcję, gdyby utrzymano cenę pierwotnego PET w UE na rozsądnym poziomie i nie dopuszczono do jej spadku w wyniku nieuczciwej konkurencji.

6.6. Inne argumenty

- (296) Irański eksporter stwierdził, że wprowadzenie środków przeciwko irańskiemu PET miałyby nieproporcjonalnie negatywne skutki w związku ze statusem Iranu jako kraju rozwijającego się oraz wobec faktu, iż irańscy eksporterzy borykają się już ze znacznymi trudnościami wynikającymi z sankcji międzynarodowych. Stałą praktyką Komisji jest podejmowanie działań antysubsydyjnych przeciwko zarówno krajom rozwijającym się, jak i rozwiniętym, o ile przepisy prawa dają podstawę do takich działań. Ponadto obowiązywanie sankcji przeciwko Iranowi nie ma znaczenia w świetle obecnych przepisów antysubsydyjnych.

6.7. Wnioski dotyczące interesu Unii

- (297) Podsumowując, oczekuje się, że nałożenie środków na przywóz z krajów, których dotyczy postępowanie, pozwoliłoby na poprawę sytuacji przemysłu unijnego oraz innych producentów unijnych poprzez wzrost wielkości sprzedaży, cen i udziału w rynku. Chociaż mogą pojawić się pewne negatywne skutki w postaci wzrostu kosztów dla użytkowników (głównie przetwórców), najprawdopodobniej zrównoważą je oczekiwane korzyści dla producentów i ich dostawców.
- (298) Przywrócenie uczciwej konkurencji i utrzymanie cen w UE na rozsądnym poziomie zachęci do przetwarzania PET, a tym samym przyczyni się do ochrony środowiska naturalnego. W świetle powyższych ustaleń stwierdza się tymczasowo, że zważywszy na wszystkie elementy nie istnieją istotne powody przemawiające przeciwko nałożeniu środków w niniejszym przypadku. Na końcowym etapie, po zweryfikowaniu odpowiedzi użytkowników na kwestionariusz i po dalszym dochodzeniu, konieczna może okazać się zmiana tej wstępnej oceny.

7. TYMCZASOWE ŚRODKI WYRÓWNAWCZE

- (299) Biorąc pod uwagę tymczasowe wnioski dotyczące subsydiowania, wynikającej z niego szkody i interesu Unii, należy nałożyć tymczasowe środki na przywóz produktu objętego postępowaniem z Iranu, Pakistanu i Zjednoczonych Emiratów Arabskich, aby zapobiec dalszemu wyrządzaniu szkody przemysłowi unijnemu przez subsydiowany przywóz.

7.1. Poziom usuwający szkodę

- (300) Poziom środków tymczasowych nałożonych na przywóz z krajów, których dotyczy postępowanie, powinien być wystarczający do usunięcia szkody wyrządzonej przemy-

słowi unijnemu przez subsydiowany przywóz, nie przekraczając ustalonych marginesów subsydiowania. Przy obliczaniu kwoty cła niezbędnej do usunięcia wyrządzającego szkodę subsydiowania uznaje się, że wszelkie środki powinny umożliwiać przemysłowi unijnemu pokrycie kosztów produkcji oraz osiągnięcie takiego łącznego zysku przed opodatkowaniem, jaki byłby możliwy w normalnych warunkach konkurencji, tj. gdyby nie istniał subsydiowany przywóz.

- (301) Unia wyznaczyła zysk docelowy na poziomie 7,5 %, podobnie jak miało to miejsce w przypadku postępowania przeciwko Chińskiej Republice Ludowej. W badanym okresie przemysł unijny nigdy nie osiągnął jednak takiego zysku (w rzeczywistości przemysł ten nigdy nie był rentowny) i w komentarzach ze strony przemysłu unijnego powtarzano, że zazwyczaj jego funkcjonowanie opiera się na stosunkowo niskich marżach. Najwyższy zysk osiągnięty przez dwa przedsiębiorstwa objęte próbą w ciągu jednego roku w badanym okresie wyniósł 3 %. W takich okolicznościach uznano tymczasowo, że 5 % jest najwłaściwszym poziomem zysku docelowego.
- (302) Na tej podstawie obliczono cenę produktu podobnego niewyrządzającą szkody przemysłowi unijnemu. Cenę niewyrządzającą szkody ustalono, odejmując rzeczywistą marżę zysku od ceny *ex-works* i dodając do tak wyliczonej ceny progu rentowności wyżej wymienioną docelową marżę zysku.
- (303) W związku z tym, że w trakcie OD obserwowano znaczne wahania cen surowców, a w konsekwencji również cen PET na rynku unijnym, uznano, że właściwe będzie obliczenie poziomu usuwającego szkodę na podstawie danych kwartalnych.

Kraj	Poziom usuwający szkodę
Iran	17,0 %
Pakistan	15,2 %
ZEA	18,5 %

7.2. Środki tymczasowe

- (304) W świetle powyższych ustaleń oraz zgodnie z art. 12 ust. 1 rozporządzenia podstawowego uznaje się, że należy nałożyć tymczasowe cło wyrównawcze na przywóz produktu objętego postępowaniem pochodzącego z Iranu, Pakistanu i Zjednoczonych Emiratów Arabskich na poziomie najniższego z ustalonych poziomów subsydiowania i poziomu usuwającego szkodę, zgodnie z zasadą niższego cła.

- (305) W związku z powyższym oraz zgodnie z art. 12 ust. 1 rozporządzenia podstawowego stwierdzono, że tymczasowe cło wyrównawcze należy nałożyć na przywóz z Iranu na poziomie ustalonego marginesu szkody, natomiast na przywóz z Pakistanu i Zjednoczonych Emiratów Arabskich – na poziomie ustalonego marginesu subsydiowania.
- (306) Należy zauważyć, że koszty i ceny PET podlegają znacznym wahaniom w stosunkowo krótkim czasie. Dlatego też uznano za właściwe nałożenie cła w formie określonej kwoty za tonę. Kwota ta wynika z zastosowania stawki cła wyrównawczego do cen eksportowych CIF używanych do obliczeń w równoległe prowadzonych postępowaniach antydumpingowych.
- (307) W związku z powyższym proponowane kwoty cła wyrównawczego, wyrażone w cenach CIF na granicy Unii, są następujące:

Kraj	Całkowity margines subsydiowania	w tym subsydium wywozowe	Margines szkody (w ujęciu kwartalnym)	Stawka tymczasowego cła wyrównawczego	
				%	Kwota (EUR/t)
Iran	53 %	2 %	17,0 %	17,0 %	142,97
Pakistan	9,7 %	7,4 %	15,2 %	9,7 %	83,64
ZEA	5,1 %	0 %	18,5 %	5,1 %	42,34

7.3. Przepis końcowy

- (308) Aby zapewnić dobre zarządzanie, należy ustalić okres, w którym zainteresowane strony, które zgłosiły się w terminie określonym w zawiadomieniu o wszczęciu, mogą przedstawić swoje opinie na piśmie oraz złożyć wniosek o przesłuchanie. Ponadto należy podkreślić, iż ustalenia w sprawie nałożenia ceł dokonane na potrzeby niniejszego rozporządzenia mają charakter tymczasowy i mogą wymagać ponownego rozważenia dla celów nałożenia wszelkich środków ostatecznych,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

- Niniejszym nakłada się tymczasowe cło wyrównawcze na przywóz politereftalanu etylenu o liczbie lepkościowej 78 ml/g lub większej, zgodnie z normą ISO 1628-5, obecnie objętego kodem CN 3907 60 20, pochodzącego z Iranu, Pakistanu i Zjednoczonych Emiratów Arabskich.
- Stawki tymczasowego cła wyrównawczego stosowane do cen netto na granicy Unii, przed ocleniem, produktów opisanych w ust. 1 są następujące:

Kraj	Stawka cła wyrównawczego (EUR/t)
Iran: wszystkie przedsiębiorstwa	142,97
Pakistan: wszystkie przedsiębiorstwa	83,64
Zjednoczone Emiraty Arabskie: wszystkie przedsiębiorstwa	42,34

3. W przypadkach gdy towary zostały uszkodzone przed wprowadzeniem do swobodnego obrotu i gdy w związku z tym określa się cenę rzeczywiście zapłaconą lub należną proporcjonalnie w celu ustalenia wartości celnej zgodnie z art. 145 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny ⁽¹⁾, kwota tymczasowego cła wyrównawczego wyliczona na podstawie kwot podanych powyżej jest pomniejszona o odsetek, który odpowiada proporcjonalnemu przeliczeniu ceny rzeczywiście zapłaconej lub należnej.
4. Dopuszczenie do swobodnego obrotu w Unii produktu, o którym mowa w ust. 1, uwarunkowane jest wpłaceniem zabezpieczenia w wysokości kwoty cła tymczasowego.
5. O ile nie określono inaczej, zastosowanie mają obowiązujące przepisy dotyczące należności celnych.

Artykuł 2

Nie naruszając przepisów art. 30 rozporządzenia (WE) nr 597/2009, zainteresowane strony mogą, w ciągu miesiąca od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, zwrócić się o ujawnienie istotnych faktów i ustaleń, na podstawie których przyjęto niniejsze rozporządzenie, przedstawić swoje opinie na piśmie i wystąpić o możliwość złożenia przed Komisją ustnych wyjaśnień.

Zgodnie z art. 31 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 597/2009 zainteresowane strony mogą przedstawiać uwagi dotyczące zastosowania niniejszego rozporządzenia przez okres jednego miesiąca od daty jego wejścia w życie.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 1 niniejszego rozporządzenia obowiązuje przez okres czterech miesięcy.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 31 maja 2010 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 253 z 11.10.1993, s. 1.